

Adventszemle

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak • 2010. október

150

év megalakulásunk óta
(1860 – 2010)

„ÉS NEVEZNI FOGJÁK...”
Hetednap Adventista Egyháznak

23

16

22

8

25

30

3. Név és önazonosság
James R. Nix

4. „És nevezni fogják...”
Laurențiu Ionescu

6. NET 2011 – „Kezdd el élni!”
Lucian Cristescu, Kovács-Bíró János

8. Egy perc Reménység

14. A kiai törzs, a hegyek népe
Bota Hajnal

16. Ösvénykeresőnek lenni...
a végsőkig
Cristina Neagu

18. Istena gyermekek nyelvén
Cristina Ișvan

20. A házastárs kiválasztása
Romulus Chelbegan

21. Legyetek bizonyosságul...
Titu Ghejan

22. A vegetáriánusok tápanyag
ellátottsága
Dr. Constantin Dinu

23. Jobb adni, mint kapni
Dumitru Palăda

24. Emlékek forrásai
Virgiliu Peicu

25. Visszhang 50 év után
Aron Moldovan

26. Partnerek az egészségért
Viorica Avrămiea

27. Hírek

28. Kérdések a Biblia ihletettségéről
Interjú Florin Lăiuval

30. A lopás
Bianca Timșă Stoicescu

31. Jézussal szemtől szembe...
Teodor Huțanu

ADVENTSZEMLE

A Romániai Hetednap
Adventista Egyház
hitnevelő és tájékoztató
havilapja

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat,
Jézus Krisztust dicsőítsük
határtalan szeretete
bizonyítékainak ismertetésével.
Célunk az, hogy cikkeink és
híreink által olvasóink jobban
megismerjék a Megváltót,
és reménykedve várják közeli
eljövetelét.

2010. október

Igazgató: Pop Iacob
Főszerkesztő: Virgil Peicu
Grafika: Rebeca-Emilia Iordan

Szerkesztő: Mezei Áron
Fordítók: Mezei Áron,
dr. Szócs Ottó
Műszaki szerkesztő: Szócs Erzsébet

Készült a Viața și Sănătatea Kiadó
nyomdájában
030715 Bukarest
Str. Valeriu Braniște nr. 29
tel.: 021-3230020; 021-3234895
fax: 021-3230040

A magyar szerkesztőség címe:
400107 Kolozsvár
str. Cuza Vodă nr.12
tel.: 0264-599512, 0264-599413
fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

ISSN 1842 - 3361

Név és önazonosság

JAMES R. NIX, lelkész, az Ellen White-hagyaték igazgatója

Idén ünnepeljük egyházunk neve meghatározásának 150. évfordulóját, és arra bátorítjuk a gyülekezeteket, az iskolákat, az egészségügyi központokat, a kiadókat és a konferenciákat, hogy tegyék fel komolyan a kérdést önmaguknak: „Hogyan tehetjük hatékonyabbá a hetednap Adventista önazonosságunkkal együtt járó befolyásunkat a mai társadalomban?”

„A *hetednap Adventista* név magában foglalja hitünk valódi sajátosságait, és önmagában választ ad azoknak, akikben kérdések merülnek fel.” (*Bizonyságtételek*, I. kötet, 223. old.) Ezt Ellen White 1860-ban írta, felekezetünk nevének meghatározása után.

A Generál Konferencia ülésére való nyilvános meghívásra öt államból érkeztek lelkészek Battle Creek-be (Michigan, Egyesült Államok), 1860. szeptember 28 és október 1-je között. James White, aki maga is meghívott volt, kifejezte álláspontját egy szervezet megalapításával kapcsolatban, mely hivatalosan kiadót tarthat fenn. Végül lefektették a megszervezésre vonatkozó tervet, de név

nélkül nem lehetett semmit megvalósítani, sem törvényileg, sem szervezetileg. Egyesek elleneztek a névválasztást, azzal érvelve, hogy az adventisták így újabb egyházat fognak alkotni, sőt mi több „Babilonná” válunk.

A javaslatok megbeszélése után, sokan támogatták az „Isten Egyháza” elnevezést, maga James White is, az elején. Mások szerint ez egy túlságosan öntelt, és különben is, már más egyházak által lefoglalt név volt. Végül előtárták a „hetednap Adventista” elnevezést. Ennek elfogadását hivatalosan David Hewitt javasolta, akit Joseph Bates elsőként térített meg 1852-ben, Battle Creek-ben. A kiadó nevének eldöntése után ezt az egyházra vonatkozó elnevezést is azonnal elfogadták. Így 1860. októberében megválasztották a nevet, amely „magában foglalja hitünk valódi sajátosságait”. Abban az időben a hetednap Adventisták száma az Egyesült Államok észak-keleti és Kanada dél-keleti részén körülbelül 2500 volt. Ma az egyház taglétszáma világviszonylatban meghaladja a 16 milliót. ■

„ÉS NEVEZNI FOGJÁK...”

LAURENȚIU IONESCU, lelkész,
egyetemi adjunktus, pasztorál teológia kar, Cernica

Isten megváltási terve, amely megoldás a bűn problémájára, beavatkozást jelent a történelemben. Visszaemlékszem az egyik történelemtanárom szavajárására iskolás koromban: „A történelem dátumokat, helyeket és neveket jelent.” Ugyanez áll a megváltási tervre is: helyek (Betlehem és Jeruzsálem), dátumok (2300 este és reggel, 70 hét) és nevek. Hosszú a nevek listája. Urunkkal kezdődik („és nevezni fogják Immánuelnek”) és folytatódik azoknak az embereknek a nevével, akik részt vettek ebben a magasztos tervben.

A Biblia figyelmes olvasói előtt nem maradhat rejtve a nevek fontossága. A nevekhez küldetés fűződik („...mert megszabadítja az Én népemet bűneiből”), a nevek kapcsolatokat jellemeznek („Lo Ami, mert többé már nem

az Én népem”), a nevek embereket jelölnek („elhívom az Én szolgámat, Círuszt”). Ebből a nézőpontból a bibliai nevek valósága bonyolult és szép. A bibliai nevek mérföldkövekhez vagy emlékkövekhez hasonlítanak, melyek Isten beavatkozását jelölik a történelemben.

Isten közbelépései az idők folyamán szeretetét bizonyítják, gondoskodását, mellyel körülvesz minket. Amikor Ő közbelép, megváltozik a történelem. Megváltoznak az egyéni élettörténetek („...a te neved ezután... lesz”), a családok vagy nemzedékek élete („...akkortól kezdtek az emberek segítségül hívni az Úrnak nevét.”).

Teológiai szempontból a „nevezni fogják...” kifejezés Isten döntését jelöli a történelem megváltoztatására. E döntésekhez tartozik az egyház szü-

letése is. Egyetlen („...egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten”) vagy hét, ha a Jelenések történelemszemléletét nézzük.

Ma szeretném elmesélni egyházunk történetét. Ősz volt. Eltelt néhány év azóta, hogy az emberek az Úr visszatérését várták (1844. október 22.). A milleriták csoportjából csak kevesen maradtak meg. Azok maradtak, akik hittek. Egy nagy csalódás után nem volt könnyű hinni. Ők azonban tanulmányozták a Bibliát. A Biblia szerint pedig Jézus újra eljön a felhőkön. Ők hitték ezt, a többiek csodálkozására, akik csak nevettek rajtuk.

Nem volt könnyű hinni egy olyan világban, amely egyre inkább kezdett elvilágiasodni. Európában, az öreg kontinensen, a világ az ateizmus kultúráját szötte. Szabadságharcok, esz-

mei felszabadulást hirdető mozgalmak, az ipari forradalom, a fejlődéselmélet kibontakozása – egy világ, amely már nem Istenben, csak az emberben hisz.

Isten már régen kijelentette, ami rejtve maradt a balgák szeme előtt, megoldását erre az időre: egy maradék. Egy félszeg csoport, amely még álmodni sem mert az előtte álló nagy küldetésről. Különböző egyházakból összegyűlve, a reménységtől vezérelve, a menny által rájuk szabott küldetéssel: a maradék egyház. Mint egy újszülött, amely alig kezd el járni. Kis számban, egymástól különböző, de egyik a reménységben: Jézus jön.

Október 1-je volt. Összegyűltek az önszerveződés érdekében. Szükség volt erre. De nem mindenki szerint. Szükség volt egy önazonosságra. A Biblia már jövendölt erről, de ők nem tudták. Legalábbis ez derül ki azokból a nevek közül, amiket javasoltak. Íme, egy lista: „Seventh day people” (A hetedik nap népe), „Seventh-day Doorshutters” (A zárt ajtók hetednapos hívői), „Sabbathkeeping” (Szombatünneplő adventisták), „Shut-door Seventh-day Sabbath and Anihilationist”, „Scattered flock” (Elszéledt nyáj), „The Church of God” (Isten egyháza).

Ezt az utóbbi nevet – Isten egyháza – sokan jónak tartották. Szépen hangzott. Soknak tetszett. „Isten egyháza”. Szeretem, ahogyan Isten dolgozik. Alázatos emberek által. Egyesek szerint az „Isten egyháza” név túlságosan önteltnek hangzott. Ezért inkább a hirdetett üzenetre összpontosítottak. Egy név, amely tükrözze a jelenvaló igazságot, az őket egyesítő igazságokat. Egy közös identitás. Két nagy igazság: a visszajövetel igazsága és az imádati nap igazsága: *hetednapos adventisták*. Egyszerű és szép.

Egy egyedi identitás. Mint a Jelenések könyvében: „Itt van a szenteknek békességes türése, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét.”

Most, 2010 októberében, nosztalgiával tekintünk vissza azokra a napokra. Már nem vagyunk kevesen. Az egyház növekedett. És még növekednie kell. Ugyanazt a harcot kell folytatnia: elvinni az evangéliumot a Föld végső határáig. Ne feledjük, van egy nevünk: *hetednapos adventisták*. Tulajdonképpen egy önazonosságunk, egy küldetésünk. Nem azért, mert jobbak vagyunk, mint más, hanem mert Isten beavatkozik a világ történelmébe. Közbelépése megváltoztatja a személyek, családok, az egész bolygó életét. „Mindен nyelvből, ágazatból és népből”. És amikor Ő közbelép, ezzel együtt kimondja: „ÉS NEVEZNI FOGJÁK...” ■

Ismerjük meg adventista családunkat...

DÉL-AFRIKAI KÖZTÁRSASÁG

Amint neve is jelzi, az ország az afrikai kontinens déli részén található. Partvonala majdnem 2800 km hosszúságú, az Atlanti- és Indiai-óceán mentén, területe 1,22 millió km², lakossága pedig több mint 50 millió fő. A kontinens leginkább iparosult állama, ismertségét jelentős arany-, gyémánt-, vas- és uránium lelőhelyei alapozták meg. A változatosság és az ellentétek országának tartják, hiszen alkotmánya 11 nyelvet ismer el nemzetinek, hitvilágában pedig ugyanúgy jelen vannak keresztény, pogány és muzulmán vallások. A születéskor várható élettartam majdnem 50 év, hét közül egy ember pedig AIDS-vírusal fertőzött.

Az első hetednapos adventista, aki eljutott Dél-Afrikába, William Hunt volt, egy nevadai (Amerika) bányász. A gyémántbányákba ment dolgozni, és magával vitt több adventista kiadványt. 1878 a legkorábbi év, amikor az egyház hivatalos folyóiratában megjelenik egy levél az ottani missziómunkáról.

1885-ben egy Pieter Wassels nevű fiatalember a Biblia tanulmányozása nyomán megértette, hogy a szombat az igazi nyugalomnap. Ünnepelni kezdte a szombatot, és másoknak is beszélt róla, miközben nem tudta, hogy léteznek más keresztények is, akik a Bibliát hozzá hasonlóan értelmezik. Amikor tudomást szerzett William Hantról és az adventistákról, levelet írt a Generál Konferenciának, melyben kérte, hogy küldjenek egy lelkészt. 1887-ben, alig egy hónappal az első misszionáriusok érkezése után, megtörtént az első keresztség, és megalakult az első gyülekezet. 1892-ben megépült az első adventista kollégium és a Battle-Creek-i minta alapján egy 51 ágyas szanatórium. Akkoriban csupán 250 tag volt.

Ma a Dél-afrikai Köztársaságban több mint 115 ezer tag van, és közel hatezren csatlakoznak az egyházhoz évente. 22 iskola létezik, valamint egy nemzetközi szinten elismert kollégium, egy kiadóház, 20 orvosi és gondozóközpont, egy árvaház, és folytathatnánk a sort a kegyelem és nagy Istenünk szolgálatára való odaszentelődés csodáival.

Adrian Neagu, lelkész, Olténiai Egyházterület

NET 2011

„Kezdj el élni!”

A romániai Hetednap Adventista Egyház a következő év elején egy új műholdas evangelizációs sorozatra készül. Miről van szó? A projekt részleteiről Lucian Cristescu és Kovács-Bíró János testvéreinket kérdeztük.

1. Kérem, mondja el, miért van szükség egy újabb „műholdas evangelizációs sorozatra”, amikor az elmúlt tíz évben már volt két ilyen típusú rendezvény (A Galileai, 2002-ben és A megbékélés ideje, 2003-ban). Milyen hatása lehet ezek után egy ilyen programnak?

Legkevesebb három ok miatt van szükség erre a programra. Először is, az egyház jelenlegi kommunikációs eszközeivel Európa-szerte új területeket is el tudunk érni, amelyek nem vehettek részt az elmúlt Net-sorozatokat alkalmain. Másodsorban, a világ egyre inkább függővé válik a videós kommunikáció eszközeitől, a televíziótól és internettől. Kényelmes, lazító, intim és megkímél attól, hogy érintkezz valakivel, aki az ajtódon kopogtat. Az üzenet azonban elvégzi a munkát! Harmadszor, a személyes munkára alkalmazható személyek száma nagyon kevés ahhoz képest, hogy mennyien nem hallották még a hármass angyalai üzenetet, és hogy ez meggyőzzön arról: az emberek millióinak elérésére az egyetlen eszköz a műholdas evangelizálás.

2. Miért választotta a „Kezdj el élni” címet?

Mert az az élet, amit az ember Isten nélkül folytat, nem élet, csak egy vergődés! Személyesen megtapasztaltam a régi életmódból a krisztusi tanítványságra való átmenetet. Ez egy igazi újjászületés, és megoldást hoz minden problémára, amely kínozza az ember elméjét és lelkét.

3. Milyen témákat választott bemutatásra?

Hogy kizárjam a tévedés lehetőségét, a végső döntést a témaválasztásban a szervezői bizottságra bízam. Én két változatot javasoltam: (a) az alapvető bibliai történelem bemutatása és annak a mai emberre való alkalmazása; vagy (b) az emberiség nagy problémáinak azonosítása és a Biblia válasza ezekre tíz előadásban. A bizottság egyöntetűen a második javaslatra szavazott. Íme, a tíz nagy szükséglet: 1. Miért élek? – az élet értelméről. 2. Biztos lehetek Isten létezésében? – a hit bizonyítékai. 3. A senki vagyok. Hogyan lehetek az Övé? – a megmentő kegyelemről. 4. Szükségem van világos erkölcsi támpontokra – Isten törvényéről. 5. Hogyan szabaduljak meg a lelkiismeret-furdalástól? – a megtérésről. 6. El lehet kerülni a halált? – a feltámadásról. 7. Hogyan élhetek egy gonosz világban? – a mennyről. 8. Hogyan lehetek egészséges, amikor tombolnak a betegségek? – az egészségügyi reformról. 9. Hogyan szabadulhatok meg a mindennapi stressztől? – a szombatról és tanítványságról. 10. Mit hoz számodra a jövő? – a proféciaíróról.

4. Kikhez akar szólni? Kik tartoznak a célcsoporthoz?

Az evangélium mindenkié, fiataloké és időseké egyaránt. Mindenki nyelven szeretné szólni. Mivel azonban a legtöbb résztvevő a tévé képernyője előtt fog ülni, nem pedig a gyülekezetekben, különösen hozzájuk szölok.

5. Mondjon el néhány részletet a ciklus szerkezetéről.

A „Kezdj el élni” program január 21-én kezdődik és estéről estére folytatódik. Négy különálló részből fog állni: 4 estén át zajlik az ifjúsági evangelizáció, mely után következik a 3 estén át tartó egészségügyi evangelizáció. Ezt követi a bibliai előadások 10 alkalma, végül pedig a bibliai tantételek megbeszélése, 7 napon át.

6. Végezetül, mit vár el az egyház tagjaitól?

Egyetlen dolgot: imádkozzanak. Ha ezt teljes szívből tesszük, Isten mindenkinek meg fogja mutatni, amit tennie kell. Ha a valódi imádság hiányozni fog, és ennek eredményeként a közösség nem egyesül a személyes missziómunkában, a mi erőfeszítésünk csak egy múlandó előadás lesz. Ne hagyjuk, hogy ez az alkalom gyümölcstelenül elmúljon!

Lucian Cristescu, lelkész,
a Dél-erdélyi Egyházterület elnöke

1. Önt jelölték a Kezdj el élni! program magyar előadójának. A tagok közül nem mindenki ismeri, bemutatkozna néhány szóban?

Először is, sok szeretettel üdvözlöm az olvasókat és testvéreimet. Az utóbbi időben sajtószerű bemutatkozást választok: egy senki vagyok, aki szeretné mindenkinek elmondani, hogy létezik Valaki – Jézus Krisztus – Aki bárkinek az életét megváltoztathatja. Erdélyben, a Kolozs megyei Bogártelkén nevelkedtem, ott ismertem meg az Úr Jézust szüleim, nagyszüleim és a gyülekezet hatására. Tapasztalatok által egyre felnőtté vált a kapcsolatom Jézussal. Kisgyerek korom óta lelkipásztor szerettem volna lenni. Teológiai tanulmányaimat Budapesten végeztem, majd szolgáltam, tanultam, tanítottam és részt vehettem az Egyház vezetésében. Isten megajándékozott egy csodálatos Családdal. Feleségem, Zsuzsa, Isten tökéletes ajándéka számomra, akinek a szolgálata nem annyira látványos, viszont legalább olyan fontos, mint az enyém. Két gyerekünk van: Virág (13 éves) és Márk (11). Öt éve Angliában élünk, ahol elsősorban a misszionáriusok kiképzése és a biztonyságtéves a feladatomban.

2. Ön szerint a Kezdj el élni! téma megfelelő választás a XXI. századi ember számára?

Kezdj el élni – olyan cím, ami egészen biztosan megszólítja az embereket, kicsit meghökkentő, mintha az emberek eddig nem igazán éltek volna. A 21. századi embernek a perspektíva megmutatása lenne a lényeg, a reménység felébresztése az élet nehézségei közepe. Jobban szeretném, ha ez tükröződne valamilyen formában a sorozat címében is, mint például: *Kezdj el bízva élni* vagy *Váltsunk a bizalomteljes életre* vagy *Reménységgel élni a 21. század elején*, vagy *Reményteljes válságkezelés* – valami, ami üzeni, hogy a Bibliának van értelmes és időszerű válasza

azokra az élethelyzetekre, melyekbe a mai emberek kerülnek.

3. Melyik az a célcsoport, melyhez szólni szeretne ebben a tíz előadásban?

Természetesen, a Biblia üzenete, az evangélium Isten ereje minden ember megtérésére, így az előadások mindenkinek számára érthetők lesznek. Mégis a célközönség számomra azoknak az embereknek a megszólítása, akik befolyással rendelkeznek a társadalomban, a fiatal értelmiségiek és fiatal családok, akik aggódva figyelik az élet alakulását, és készek a Biblia üzenetére világnézetiükön változtatni. Ezzel a céllal ez a sorozat egy befektetés az Egyház jövőjébe.

4. Mit vár el az egyháztól, ami a programban való részvételt illeti?

Ezzel a felkéréssel nagy megtiszteltetés ért és aggodalommal tekintek magamra a cél teljesítése és az elvárásoknak való megfelelés terén. Nekem személyesen csak magammal szemben vannak elvárásaim, hogy Isten neve megdicsőüljön a szolgálatom által.

A testvéri közösség felé kéréseim a következők lennének:

Az első nagy kérésem az, hogy a testvérek imádkozzanak, hogy az Úr adjon megfelelő lelkiületet és bölcsességet a sorozat tartalmi összeállításához. Személyesen is szükségem van az imatámogatásra, hiszen ez a munka Isten jelenléte és vezetése alatt haladhat csak. Szükség van az imáitokra a családomért, hogy a sorozat alatt Isten védelme alatt álljanak, és szükség van az imáitokra a személyes egészségem terén is. Egy vírusos fertőzés, egy betegség útját állhatja ezeknek a szép terveknek. Nagyon örülnék, ha imacsoportok alakulnának minden gyülekezetben ennek a biztonyságtévesi erőfeszítésnek és sorozatnak az eredményessége érdekében.

Második kérésem a gyülekezet(ek) irányába van, ahol a sorozat előben kerül megrendezésre, hogy gondoljanak

már most konkrét személyekre, akikért nemcsak imádkoznak, hanem a gyakorlatban tesznek olyan jellegű jótetteket, amelyek arra készítik majd őket, hogy érdeklődjenek az Igazság iránt. Ezeket az embereket majd személyesen hívják meg a sorozatra és odafigyelve rájuk, szeretettel bátorítsák őket.

Harmadik kérésem a fiatalok és a tagság irányába az, hogy támogató lelkiülettel viszonyuljanak a sorozathoz. 10 előadásban nem lehet a teljes Bibliát előadni. Tekintsék ezt a sorozatot a biztonyságtévesi szolgálat részeként és nem egészeként. Használjuk ki a TV által nyújtott csodálatos lehetőséget, reklámozzuk a közvetítéseket, nézzük együtt a sorozatot barátainkkal, szomszédainkkal és szervezzük meg az utómunkát.

Isten gazdag áldását kívánom minden kedves olvasó és testvérem életére, szolgálatára. Reménységgel, várakozással és alázattal tekintek előre a közelgő közös munkánkra.

Kovács-Bíró János,

a Transz-európai Divízió
Lelkészegetésének társigazgatója,
a Kiscsoportokkal végzett
misszió Osztályának igazgatója

1 perc Reménység

Lehet, hogy egyesekben megfogalmazódik a kérdés: Miért van szüksége az egyházunknak rádióra és televízióra, miért érdeklődünk az internet iránt, és miért figyelünk fel minden újdonságra a közlési eszközök területén. Jogos a kérdés, főleg amikor az anyagi lehetőségek is egyre jobban szűkülnek.

A válasz egyszerű, ugyanakkor bonyolult is. Egyszerű, hiszen az egyház megbízatása, melyet az Üdvözítőtől kapott, soha nem változott: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Tanítván őket, hogy kövessék mindazt, amit én parancsoltam néktek...” (Mt 28:19-20, e.r.)

1 év = 525.600 perc
1 perc = 10 lej

Ez a kiküldetés meghaladja fizikai képességeinket, ezért szükség van a technikai eszközök használatára, melyeket az emberek ugyancsak Isten jóváhagyásával találtak fel.

A válasz ugyanakkor bonyolult is, mivel a népességnövekedés és a társadalom modernizációjával egyidőben az emberek annyira elidegenedtek egymástól, hogy majdhogynem lehetetlen személyesen megközelíteniük. Az emberek visszavonulnak házaikba, behúzzák maguk után az ajtót, és... nagyon kevesen imádkoznak, miközben nagyon sokan bekapcsolják a televíziót, a rádiót vagy böngésznek az interneten... és Isten, az Ő végtelen bölcsességében, talál utat, hogy megszólítsa ezeket az elidegenedett személyeket: egyenesen a házaikban, ahová senki nem lép be, egyenesen a nyelvükön, amit csak az ő lelkiük ért meg, olyan eszközökkel, amelyek számukra megszokottak... Mert Isten szolgálivá teszi a rádióhullámokat, a műholdakat és az internetet...

Ezek a technikai eszközök azonban pénzbe kerülnek! Egy évben 525.600 perc van. Az Adventista Médiaközpont teljes tevékenysége, melynek keretében 40 helyi rádióadó működik, a 10 rádióállomásért fizetett díj, melyeknél műsoridőt bérelünk, a rádió- és tévéműsorok létrehozása minden percre az 525.600-ból, az yv és rádiójelzések közvetítése műholdon keresztül, a műhold bérlése, egyenes adás az interneten... és sok minden más, percenként 10 lejbe kerül. Ebből a 10 lejből több mint 3 lej csak a közvetítés díja... 10 lej a reménység egy percéért! Kevés-e vagy sok... Mi igyekszünk minden lejt jól felhasználni, és csak arra költeni, ami szükséges.

Akárhogyan is, gondolatok csak erre az összegre – egy perc reménység 10 lej... Olvassatok el néhányat az e számban közölt vallomásokból, és ha úgy gondoljátok, hogy szeretnétek ti is reménység-perceket nyújtani, megtehetitek az Adventista Médiaközpont Támogatói Egyesületének bank-számlaszámain keresztül.

Valeriu Petrescu, lelkész,
az Adventista Médiaközpont igazgatója

Reménység Olaszországban

George, aki Nápolyban él, ortodox családból származik, és olvasni kezdte a Bibliát. Megismerte a pünkösdista testvéreket, eljárt az istentiszteleteikre, és elhatározta, hogy megkeresztelkedik. A keresztség napján nem találta a gyülekezetet, eltévedt, bár ismerte a címet, és azelőtt majdnem egy évig látogatta. Néhány órán keresztül vezetett, de sehogy nem sikerült odajutnia. George számára ez egy jel volt, és elkezdett imádkozni, hogy megismerje az igazságot a szombattal kapcsolatban. Rátalált a Reménység TV-adóra, és figyelmesen követte a műsorokat. Itthonról megtudta az én telefonszámomat, jelenleg is a Biblia lelkes tanulmányozója, az igazi ünnepnapot tartja, és az Úr segítségével – remélem – meg fog keresztelkedni.

Daniel Rómában lakik, családjával együtt. Ortodoxként elkezdte tanulmányozni a Bibliát, és végül rátalált a Jehova Tanúira. Mivel nagyon foglalkoztatta őket Krisztus istenségének a gondolata, buzgón kutatták a Szentírást, és 14 év után eljutottak a következtetésre, hogy Jézus Isten Fia, és

természete azonos az Atyáéval. Miután elhagyták a Jehova Tanúi Egyházat, néhány évig egy pünkösdista gyülekezetet látogattak, ahol más testvérekkel való beszélgetéseik során felfedezték a szombatot. Bár a presbiterük próbálta meggyőzni őket, hogy szükségtelen megtartaniuk a törvényt, folytatták az imádkozást.

Egy nap Daniel vásárolt egy parabola-antennát, és felmászott a tetőre, hogy egy román adót keressen. Éppen a Reménység TV-re bukkant, kíváncsiságból nézni kezdte, és bámulattal töltötte el, hogy e tévécsatorna által választ talált családja imáira. Attól a pillanattól ünnepelni kezdték a szombatot, és fokozatosan felfedeztek más bibliai elveket is. Heted-napi adventistákká váltak a saját otthonukban! Amikor tudomást szereztek gyülekezetükről, felkerestek, és ezt mondták: „Már régóta keresünk titeket! Hiszünk Jézusban, megtartjuk a szombatot, részt vehetünk az istentiszteleteiteken?” Örömmel fogtuk őket, most pedig keresztségükre készülnek.

Corneliu Lupu, lelkész Rómában

Lejben: RO06 BRDE 445S V805 5853 4450

Euróban: RO33 BRDE 445S V805 5896 4450

Amerikai dollárban: RO02 BRDE 445S V805 5861 4450

Swift BRDEROBU

A Reménység meghívottai

„Megtiszteltetés jelent számomra, amikor a Reménység TV hasznára lehetek, főleg, hogy a saját (ortodox) egyházamban nincs igény a szaktudásomra. Értékelem az Adventista Egyházat, amely korlátlan lehetőséget biztosít véleményt nyilvánítanom különböző problémákban a nézőközönség előtt. Követem a Reménység TV műsorait, és értékelem az erőfeszítést, amit önök tesznek!” – Caius Traian Dragomir, orvos, elnökjelölt Romániában az 1992-es választásokon, franciaországi és görögországi nagykövet

„Köszönet a meghívásokért, és értékelem az erőfeszítésüket, amit saját költségükön tesznek a román társadalom szolgálatára.” – Teodor Brateş, közgazdász, a Román Televízió volt főszerkesztő-helyettese

„Megtiszteltek a meghívásukkal. Szeretnék reményt nyújtani az embereknek a Reménység TV-n keresztül.” – Napoleon Pop, Román Nemzeti Bank

„Értékelem törekvéseiket a lakosság egészségügyi helyzetének javítására!” – dr. Horia Angelescu, flebológus orvos

„Nagyon jól érzem magam önök között, hiszem, hogy ezt a televízióadót Isten rendelte, és értékelem a minőségi zene népszerűsítéséért tett erőfeszítéseiket.” – dr. Stephan Poen, zeneterapeuta, muzikológus, az elhunyt Elena Cernei mezzoszoprán férje

„Mindig izgulok, amikor meghívnak, és értékelem, amit önök tesznek. Ez a hely békével tölt el engem. Értékelem a korszerű épületet, a tisztaságot és a légkört.” – Monica Tatoi, matematikatanár

„Örülök, hogy létrehozták ezt a tévéadót, főleg, hogy 40 év után itt találkoztam megint Teodor Brateş barátommal.” – Mircea Druc, a Moldvai Köztársaság volt miniszterelnöke

„A Reménység TV műsorait a UPC Digital hálózaton keresztül követem, és a kevés tévéadó közé tartozik, amiket még nézni tudok. Nagyra értékelem műsorait, és szívesen dolgozom önökkel.” – dr. Mircea Costea, közgazdász

„Értékelem a Hetednap Adventista Egyház törekvéseit a nevelés területén. Bámulatba ejtett a cernicai egyetemi központ és a nevelési tevékenység, amelyben részesítik a különböző korcsoportba tartozó gyerekeket minden gyülekezetben.” – Ecaterina Andronescu, a Bukaresti Műegyetem rektora, volt oktatási miniszter

„Csodálatos, amit tesznek a román társadalomért, és nagy örömmel jövök, amikor meghívnak.” – Octavian Andronic, újságíró, az Amos News igazgatója

„Protestáns családból származom, és nagyra becsülöm a Reménység TV csapatának munkáját az evangélium sajátos módon való hirdetésében.” – Petru Danea, szakszervezeti vezető

„A vallási nevelés, amit folytatnak, a bűncselekmények számának csökkenéséhez vezet.” – Doru Viorel Rusu, volt belügyminiszter

Liviu Dumitraşcu,
lelkész, műsorszerkesztő, Reménység TV

Reménysugarak

Szeretjük a szenzációt, és elvárjuk, hogy egy adventista rádió- vagy televízióadó hatására havonta több százan vagy több ezren megkeresztelkedjenek! Ennek ellenére Isten terve még akkor is megvalósul, ha csak egyetlen lélek tér Hozzá, akinek az értéke felér Fiának életével!

Cristina asszony, Máramarosról, az egyik műsorban bevallotta, hogy bár majdnem ötven éve együtt él férjével, soha nem mondták egymásnak azt, hogy „Szeretlek”. A hölgy férje éppen egy kórházból nézte az adást, majd összeszedték bátorságukat, és értékelő, szeretetteljes szavakkal – melyekre oly nagy szükségük volt – megnyíltak egymásnak. Örömkönnnyek között mondott köszönetet, és bevallotta, hogy azóta sokkal boldogabban élnek.

Egy másik néző, Marian úr számára szenvedést jelentett, hogy felesége már nyolc éve külföldön élt, és semmi szín alatt nem volt hajlandó visszatérni. A férj elmondta, hogy az élete értelmetlen nélküle, elkeseredett volt, és az öngyilkosság gondolata foglalkoztatta. Amikor mindezt elmondta nekem, nagyon kicsinek éreztem magam, és néhány szóban azt válaszoltam neki, hogy bízzon Istenben, mert Ő megerősít a próbákban. Néhány hónap múlva újra felhívott, hogy közölje a csodát: a felesége hazatért! Marian kimondhatatlanul hálás Istennek, és velünk is meg akarta osztani örömét, akik imában támogattuk.

Ez csupán két eset azok közül, melyekkel műsoraink során találkozunk. Minden egyes élettapasztalatból ránk árad egy reménysugár, mely Isten beavatkozásának újabb bizonyítéka.

Lavinia Ștefan,
műsorszerkesztő, Reménység TV,
Reménység Hangja Rádió

120 perc Reménység

Minden hónapban, amikor átnézem az Adventista Média-központ Támogatói Egyesületének számlakivonatát, legelőször az ő nevét figyelem, hogy megjelenik-e... Liliana S.-nek hívják, aki már évek óta, még mielőtt a Reménység nem volt látható, csak a Hangját lehetett hallani, havonta 100 lejbe küld. Ez 10 perc Reménységet jelent, mivel az Adventista Média-központ egy perces működése 10 lejbe kerül. Liliana S. minden évben 120 perc, azaz kétórnyi Reménységet biztosít.

Liliana S. betegnyugdíjas, és... nem adventista. Más egyházhoz tartozik, melyet ismerünk, de itt nem nevezzük meg. Bukarestben él, és minden hónapban elmegy a bankba, ahol... átutal 10 perc Reménységet. Hűséges és aktív hallgatóink egyike.

És meg kell még említenünk egy nem egészen jelentéktelen részletet: Liliana S. vak. Ő nem láthatja a Reménységet, csupán hallgatja azt. De tovább is adhatja, és teszi ezt a legnyilvánvalóbb formában!

Köszönjük, Liliana S.!

Emilia Oprea,
könyvelő, Adventista Média-központ

A Reménység TV nagy reményei

Az egyik nap hívás érkezik egy ismeretlen számról. Gyorsan és hívős hangon válaszolok, de a vonal túlsó végén egy igen betegnek tűnő asszony gyenge hangja szólal meg:

– Dărvășan testvér?

– Igen!

– A nevem Teodora, és Szalontáról hívom. Szeretném elmondani, hogy már több mint másfél éve követem az adásait, és szeretném, ha megkeresztelné!

Teljesen ledöbbsentem, még soha ilyesmi nem történt velem.

– Hol nézi az adást?

– A TV5 Oradea csatornán, amely sugározza az „Élet felsőfokon” című műsorát.

– Hogy akarja, hogy megkereszteljem, hiszen nem is ismer...

– Ismerem önt is és az Adventista Egyházat is, és szeretném, ha megkeresztelné...

– Tudja, én most elég messzire vagyok Szalontától, de ha ön is jónak látja, beszéljek a helyi lelkésszel, és az Úr segítségével, egy felkészítő után, megkeresztelkedhet, de hát nem is a személy a fontos, hanem, hogy ön át akarja adni az életét Jézusnak...

– Szeretnék minél hamarabb megkeresztelkedni, mert nagyon beteg vagyok. 40 éves és 40 kilós vagyok, nem tudom, mi lesz velem, de szeretnék minél rövidebb időn belül megkeresztelkedni, nem akarok anélkül meghalni.

Megígértem, hogy a tőlem telhető módon segítek rajta, és lezártuk a beszélgetést. Felhívtam Marcel Asanache kollegámat Szalontáról, aki nagyon örült a hírnek, és – mivel szabadságon volt – elküldött két presbitert a nő címére, ahol további

meglepetésben volt részük. Egy asszony a szomszédból, aki a Baptista Egyházban nevelkedett, és akivel együtt Teodora asszony a Reménység TV „Élet felsőfokon” című műsorát nézte, szintén meg akart keresztelkedni. Éppen úgy alakult, hogy a következő szombatot Nagyváradon töltöttem, mert másnapra hivatalos voltam egy esküvőre, Belényesre. Meglátogattam ezeket az asszonyokat, akik nagy örömmel fogadtak, sőt Teodora férje a következőt mondta: „Én is meg fogok keresztelkedni, de nem most, de nézem a műsort, és meg fogom tenni ezt a lépést”. A két jelentkező mellé csatlakozott még egy 80 éves idős asszony, aki egész életében várt erre a pillanatra. A Szentlélek irányításával augusztus 21-én megszerveztük a keresztséget a szalontai gyülekezetben. Köszönetet mondok Marcel Asanache lelkésznek a támogatásért és a gyülekezet bizottságának a nyitottságért... E csodálatos szombat után mindhárom nőtestvérünk megfelelő támogatást kap ezen az új úton, melyen elindultak, boldogságukra és a testvérek örömére... Teodora még jól érzi magát, keresztsége után mintha jobban. Remélem, nem feledkezünk el imádkozni egészségéért és vágyának teljesüléseért, hogy férje is megkeresztelkedjen.

Ezek a Reménység TV nagy reményei. Ne habozzanak velünk együtt remélni, és a hit szemével hadd nézzünk előre az Úrnak megnyert lelkekre és az örökkévalóság napjára.

Cornel Dărvășan, lelkész,
műsorszerkesztő, Reménység TV

Mi jelenti a minőségi élet kiindulópontját? Hogyan edződik meg a jellem, amely továbblendít a pillanatnyi sikerélményen? Miként válhat a jelenlegi válság kiindulóponttá a hit, a bátorság, a szeretet új kalandja felé?

Minden szombaton, 18 órától Adrian Bocăneanu meghívottaival életükről beszélget, akik megosztják önökkel a legjobbat, amit szakterületükön belül sikerült elsajátítaniuk. Mindegyik műsor egy kiindulópont lehet az élet útján.

Reménység TV – lelkesedés az életért!

KIINDULÓPONT

Minden szombaton, 18 órától
Ismétlés: kedden, 14 órától

Reménység on-line

Az információs technológia fejlődésének köszönhetően a Reménység Hangja Rádió és a Reménység TV az internet által világszerte eljut azokhoz, akik minőségi tartalomra vágnak. Íme, a következőkben néhány visszajelzés azokról, akik a virtuális térben fedeztek fel minket.

„Majdnem két éve lakom Antiguán, egy kis szigeten a Karib-szigetcsoporthoz. Már otthon is hallgattam a Reménység Hangja Rádiót, amely igazi áldás volt a lelkemnek. Az este az interneten böngésztem, és felfedeztem, hogy hallgathatom önöket a nap 24 órájában. Köszönet mindazért, amit tesztek!” – Cristian Lungu, e-mail

„Tetszik a Reménység Hangja Rádió, főleg a zene. Nagyon felemelő!” – Simona (crestin3d.net/forum)

„Szeretném megköszönni a műsorokat! A programok segítenek egyensúlyra és békére lelnem. Ha nem vagyok Bukarestben, interneten hallgatom a Reménység Hangja Rádiót. Annyi jót tesztek az emberek életében!” – Andreea Rabie, e-mail

„Akik követik a blogom linkjeit, ajánlom a Reménység TV keresztény adót. Nézzétek, és utána beszélünk!” (rpo.weblog.ro)

„A Reménység TV igen rövid idő alatt felnőtté vált, és – a saját hibáiból tanulva – profizmussal alkotja meg széles skálájú műsorait. [...] Személy szerint úgy gondolom, hogy a Reménység TV jelenleg egy áldás a hazai és a diaszpórában zajló munka számára. Támogatnunk kell, és kétségkívül Isten is támogatja, mert az utolsó összecsapás órája közel van.” – Ovidiu Rădulescu (www.azsforum.org)

Loredana Dumitrașcu,
marketingfelelős és műsorszerkesztő,
Reménység Hangja Rádió és Reménység TV

A KIAI TÖRZS,

a hegyek népe

2. rész

BOTA HAJNAL, író

Kimerítő utazás volt, estére érkezünk meg. A testem gőzölgött. Néhányszor megálltunk pihenni, nem sok időre, mert veszélyes lett volna, ha az éjszaka egy trópusi erdő ösvényén talál minket, egy nem túl magas hegyen ugyan, de amelyen nehezen lehetett keresztülhaladni a csúszós talaj miatt, a növények között, amelyek érintése súlyos sérülést okozhat. Amikor megérkezünk, a falubeliek meglepődtek, nem mostanra várták az érkezésem. Hosszas vita kezdődött arról, mikorra értették jövetelem időpontját, valaki rosszul értesítette őket, a múlt héten leereszkedtek a várásomra, és ez így folytatódott számomra érthetetlen kiáltásokban, éles szavakban. A testem már nem gőzölgött, szél fúj, és fáztam, a lelkem is átázott. Mondtam nekik, hogy át akarok öltözni. Elvezettek a konyhához, ahol aludni fogok, felismertem a fényképekről. Egyeseket azonosítani tudtam a fénykép alapján, de mindent máskepp képzeltem el; érkezésünk egyáltalán nem olyan volt, mint amire számítottam.

Aggódtam. Esős éjszaka volt, valahogy ez is eltelik, gondoltam. Fáradt és éhes voltam. Megtöröltem a hajam és a testem egy pólóval, észrevettem, hogy a törülközőm odalent maradt. Átöltöztem. A konyhóban erős füst- és penészszag volt. Az átlósan épített bambusznád között láttam, hogyan esik és fúj a szél odakint. A vízhatlan takarók és matrac nedvesek voltak. A bambusznádból épített falon penész látszott, nem is maradhatott száraz ebben a nedves hegyi éghajlat-

ban. Enni hívtak, kaptam egy tányért, kanál nélkül, benne valami ragadós fehér, mint két galuska sűrű kókusztejben, tört taro volt, olyan ízű és állagú, mint a sületlen kenyértészta. Mint ha vizsgán lettem volna: mindenki engem bámult, kérdéseket tettek fel Yanpakarnak. Ő is ugyanazt a ragadós ételt ette, arckifejezésében a bizalmatlanságnak semmilyen jele nem volt. Képtelen voltam lenyelni, csak forgattam a számban. Csodálkoztam magamon, hiszen az elmúlt kéthétben sokfélétem, mióta Vanuaton vagyok. Ez csak taro kókusztejjel, mondogattam magamnak, ne viccelj, meg tudod enni! Megparancsoltam a testemnek, hogy engedelmeskedjen. Elég az, hogy esik, hideg van; ezek az emberek egy megközelíthetetlen helyen élnek, és nem lenne jó, ha rosszul lennék, mert még holtan sem tudnának elszállítani. Beleremegtem. Egy-két falatot lenyeltem valahogy, de tovább nem ment. Mondtam nekik, hogy finom, de nem tudok enni a kimerültségtől. Megértették, nevettek rajtam. Aztán megint nevettek, hangosan beszéltek és nevettek.

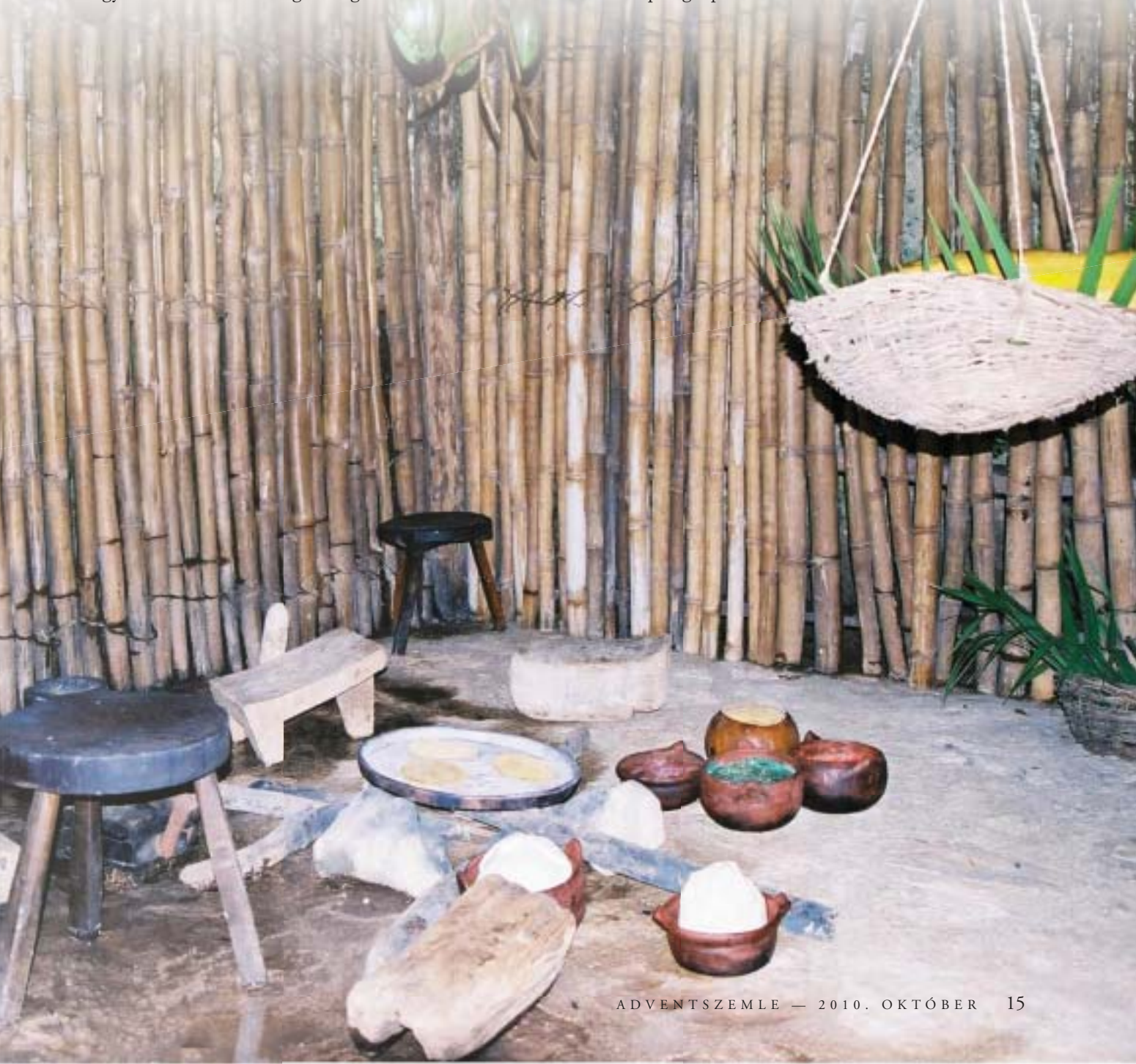
A konyhának használt – igen tágas – konyhóban, három tűz volt: az egyik körül csak *sapsapelét* viselő férfiak ültek. A *sapsapele* egy vászonból készült ágyékkötő. Bandanas levélbe tekert, helybeli dohányból készült szivart szívtak. Egy másik tűz körül, félreesőbb helyen, nem túl barátságos aszszonyok gyanakvó tekintettel méregettek. Főztek valamit. Egy másik párolgó tűzhelyet óriási levelekkel takartak le. A nők *laplapot* és taro gyökereket helyeztek a felhevített kövek közé. Min-

denki sokat beszélt, bámultak, és elhalmoztak kérdéseikkel. Yanpakar nem fordított, csak ha én kérdeztem tőle valamit. Egyfolytában beszélt, mindenki csak beszélt, én pedig semmit sem értettem. Tanna szigetén az idegenvezető sokkal figyelmesebb fordítóm volt. Mindig mondta, hogy éppen miről folyik a beszélgetés, és sok mindenről tájékoztatott. Minden jel szerint, itt inkább megfigyelő leszek, mint beszélő. Yanpakar igen keveset foglalkozott velem, belemerült a saját beszélgetéseibe. Itt ismerték, mivel ő volt az első számú ember, aki segített a Pilgrim Társaságnak behozni a vizet a faluba. Ez volt a legcsodálatosabb esemény a falu életében: többé már nem kellett lemenniük a völgybe, hogy vizet hozzanak a folyóról, ami egy órást utat volt nehezen járható ösvényen, volt már vízüik helyben, műanyag csővezetékkel, a végén elzárható csappal. Hét falut lát el vízzel ez a vezeték. Yanpakar szintén egy jótevő volt a szemükben, és aki a Társulat által jutott el a faluba, mind különleges vendégnek számított. Én is éppen ezért lakhattam közöttük egy ideig. Ez a különleges ellátás azonban nem foglalta magában a beszélgetések fordítását, ezért életvitelük felfedezésében csupán a megfigyeléseimre hagyatkozhattam.

Másnap szintén esett, mintha dézsából öntötték volna. Az ösvény sokkal csúszósabb volt, de a falubeli férfiak elindultak a dolgok után, amelyek értékesebbek voltak annál, minthogy még egy napig ott maradjanak. Egész nap érkezésüket lestem. Egyre nehezebb volt számomra, hogy elfogadjam az

ételüket, szükségem volt arra, hogy kiegészítsem az étrendem a vásárolt dolgokkal. De semmit sem láttam viszont abból, amit előkészíttem. Megkerültek a lisztes és rizses zsákok, a zsákokba csomagolt ruhák, az egészségügyi készlet, a bozótvágó kések és sok minden más, de az én élelmiszer-csomagomnak hűlt helye volt. Senki sem beszélt róla, hogy megtalálták-e vagy sem, amikor odaértek. Lehet, elosztották maguk közt vagy eltűnt az egyik konyhában, mielőtt a csomagok hozzám jutottak volna. Nehéz megmondani. Lehet, hogy a völgyben levő falu lakói vitték el. Mindenesetre, a nagy rózsaszín törülközőmet az egyik falubeli férfin láttam viszont, aki hűvös időben pelerinként magára terítette. Nagyon kedvelték a rikító színű törülközőket, az egyik vállukon átvetve viselték. Minden nap tarót ettek főtt levelekkel vagy leveleket főtt taróval. Néha még kiegészítették étrendjüket egy-egy siklóval, furcsa rovarokkal, denevérrrel, amit a hegy túoldalán levő barlangban fogtak.

Az egyik legnagyobb megpróbáltatás ezekben a napokban számomra az volt, hogy kibírjam az ételüket anélkül, hogy valami mást is ehettem volna. Azaz volt öt kiflim, amit beosztottam egy hétre, hogy legyen mihez folyamodnom a kritikus helyzetekben. Ez volt a napi ingyencsém, s az utolsó falatokat úgy fogyasztottam el, hogy letöröltem a széleiről a zöldes-fehér penészfoltokat. Úgy ízlett, mint még soha, és az utolsó napon, amikor leereszkedtünk a hegyről, végre felvettem a nadrágom, az övet rajta két lyukkal szorosabbra kellett állítanom. Komolyan lefogytam, nemcsak az éhezés miatt, a mozgás is hozzájárult: kemény túrákat kellett megtennem egyik falutól a másikig. Aztán meg is hültem a nedvességtől, és úgy köhögtem, mint ők, akik között sok a tüdőbajos. Szóval, lefogytam, de örültem is annak, hogy átéltem tíz napot a kiai törzs között, semmilyen nyugati világhoz tartozó eszköz nélkül, és olyan lelki tapasztalattal gazdagodtam, amelyből aztán hónapokig táplálkoztam. ■

ÖSVÉNYKERESŐNEK LENNI...

a végsőkig

CRISTINA NEAGU,

a Román Unió cserkészterét felelős igazgatójának asszisztense

Kezdetben létezett egy ösvénykereső, akinek volt egy álma. Az álom egy csapatról szólt, mely gyerekekből áll, akik mellett felnövekedik, és akiket újszerű módon fog segíteni, hogy fedezzék Istent. Arról álmódott, hogy majd kirándul velük a természetben, hogy terveket készítenek és valósítanak meg más gyermekek örömeire, hogy tábort szerveznek, amely még inkább egyesíteni fogja őket, hogy ünnepélyt tartanak a gyülekezetben, és másoknak is elmondják, milyen jó dolog ösvénykeresőnek lenni, hogy lesz egy egyenruhájuk, hogy lesz egy találkozó, melyre az ország minden részéről eljönnek az ösvénykeresők.

2010. július 21 és 25 között Coșna helységben (Suceava megye) egy olyan esemény történt, amely nemcsak a romániai ösvénykeresők történetírásában fog megmaradni, hanem az első *Országos Cserkész tábor (Camporee)* 910 résztvevőjének emlékezetében is. A tábor üzenete és programja Káleb életére összpontosított, aki másodmagával túlélte Izrael népének negyven évig tartó kalandos vándorlását.

Minden egyes nap tartogatott valamit a bibliai hős életéből, aki ha név szerint nem is szerepelt mindegyik mozzanatban, de hozzáállásában és hitében jelen volt. Az átkelés a Vörös-tengeren és a nép letáborozása megfelelt a hat egyházterület képviselői érkezésének (Bánság, Moldova, Munténia, Olténia, Észak-Erdély és Dél-Erdély), a sátrak felállítása és előkészület a hónapok óta várt pillanatra: a megnyitó szertartás. Az egyenruhát viselő ösvénykeresők felvonulása (fehér ing és nadrág/fekete szoknya, ösker-nyakkendő és vállszíj), az Ocnițáról érkezett ösvénykeresőkből alkotott rézfúvós együttes előadása, a Dél-erdélyi Konferenciából érkezett Vezetők Iskolája tanulóinak parádéja, amely egyidőben zajlott a cserkész tábor zászlajának átadásával, a Ioan Câmpian Tátor uniótitkár által bemutatott lelki üzenet – íme, néhány fontos elem ebből a programrészből.

A kéme kiküldésének napja tartalmazta az ösvénykereső-táborban. Huszonnégy műhely zajlott egyidőben, melyek keretében a résztvevőknek alkalmuk volt néhány dolgot elsajátítaniuk abból, amit egy kémnek tudnia

kell: vízhez jutás a vadonban, kenyérsütés, álcázási módszerek, kötélsoodrás, csillagászat, napóra készítés, sátorverés, tárgyak előállítása a Kánaánban – többé-kevésbé – használt anyagokból: kódisz, gyufaszál-modellek, agyagtárgyak, bórdíszmű, díszítés zöldségből és magvakból, stb. Amikor az öskercsoportok éppen nem műhelytevékenységgel voltak elfoglalva, túrán vettek részt, amelyen alkalmazniuk kellett az öskertalálkozók elsajátított ismereteket, illetve hozzájárultak egy ökológiai projekthez, ami a Coșna helységet átszelő patak medrének megtisztításából állt. Egy kém munkája soha nem ér véget.

Az Oușorul csúcs megmászása a tábor harmadik napján, melyen a legtöbb jelenlevő részt vett, egybeesett a Jordán átkelésének bibliai jelenetével, illetve a 40 év várakozást követő hódításra való felkészüléssel.

Lehet, hogy Káleb számára az egyik legizgalmasabb esemény Hebron meghódítása volt. Legalább ugyanolyan izgalmas, mint amikor egy ösvénykereső, barátaival együtt, a táborban történő keresztségére vár, és arra, hogy megkapja nyakkendőjét, kítűzőjét – új minősítésének jeleit – melyre szombat délelőtt került sor. A mindannyiunk életében jelen levő és legyőzhető óriásokról szóló bibliai elmélkedés, melyet Daniel Chirileanu, az Unió Ifjúsági osztályának igazgatója mutatott be, és álmokról – melyeket érdemes véghezvinni – szóló lelki üzenet, Teodor Huțanu, az unióelnök bemutatásában, megfelelő keretet biztosítottak a 8 ösvénykereső keresztségének szertartásához és a több mint 200 gyerek felavatásához.

Egy kérdésre adott válasszal szintén hódítani lehet. Szombat délután sor került Kánaán meghódítására, amikor

is az ösvénykeresőknek válaszolniuk kellett egy sor kérdésre – többek között – Káleb életével kapcsolatban. A hódításnak egy másik formája, amikor legyőzzük indulatainkat. Így hódították meg Kánaánt azok az ösvénykeresők, akik részt vettek a tábor utolsó estéjén megrendezett Fesztiválon, amelyen bemutatatták barátaiknak a különböző művészeti ágakban készített alkotásaikat.

Élete vége felé Káleb felhívást intézett egy város meghódítására a számára kijelölt területen, jutalmul ajánlva lánya kezét. Othniel is jelentkezett, és sikerült birtokába vennie azt. A tábor befejező alkalmán, amelyet ezúttal egy Bánságból érkezett kiképző csoport ugyancsak szertartással egybekötve szervezett meg, az ösvénykeresők számára elhangzott a felhívás, hogy vigyék véghez küldetésüket, meghódítva mindazt, amit Isten eléjük helyezett: különleges jellemet, a mennyet, barátokat. A felhívást Eduard Călugăru lelkész és uniópénztáros fogalmazta meg.

Az Adventista Egyház hat konferenciájának Ifjúsági osztálya által szerve-

zett cserkész tábor nem lett volna teljes a romániai ösvénykeresők történetének bemutatása nélkül, melyet Ion Buciuman lelkész, az Unió Ifjúsági osztályának egykori igazgatója (1990-2000) és Cristian Modoran, szintén volt Unió Ifjúsági osztályigazgató (2000-2009) ismertetett, valamint Gary Johnson cserkészvezető jelenléte nélkül, aki már közülünk valónak számít, hiszen minden nyáron ugyanazzal az örömmel és szakértelemmel oktat nálunk; a fényképmúzeum nélkül; az első táborok idejéből megőrzött egyenruhák és zászlók nélkül; az esti – énekléssel, játékkal töltött és a konferenciák ifjúsági vezetőinek lelki üzeneteivel tartalmassá tett – összejövetelek nélkül, és végül a nagy kör nélkül, melyet minden reggel alkottunk, és amelynek bármelyik részében állva csak öskereket láthattál.

A *Káleb Camporee* 910 résztvevője 2010. július 25-én, vasárnap 10 órakor zárta a tábort. Az ösvénykeresők – az esemény mottója szerint – immár készek „a végsőkig kitartani”, hogy meghódítsák, ami még előttük áll. ■

Isten a gyermekek nyelvén

CRISTINA IŞVAN, sajtó-főszerkesztő

A modern lélektan megfogalmazta a kérdést ön maga számára, hogy milyen mértékben jó vagy rossz, ha a gyermekek elhiszik, hogy Isten egy mindenható erő, aki kezében tartja életünket. Egy tanulmány szerint, melyet belga antropológusok tettek közzé, a természetfelettitől és főleg a mindenható Istentől való félelem 100%-kal megnövelheti az öngyilkosság kockázatát a depresszióra való hajlammal született gyermekek 60%-nál¹. Hogyan lehetséges ez? Miként vált Isten a félelem és elkeseredés kiváltó okává a legérzékenyebb gyermekek számára? Ha ez tényleg így van, milyen mértékben jelent választ a vallás az ember biztonság és bizalom utáni vágyára?

Rémisztó Isten?

A pszichológusok és a teológusok a következőképpen magyarázzák: Valószínű, hogy ezeknek a gyermekeknek helytelenül mutatták be Istent, mint egy olyan erőt, melynek hatalmában áll tetszése szerint bánni az emberek életével, és gátlástalanul visszaél mindenkiféle álló tekintélyével. Ez az információ különösen ártalmas lehet, főleg egy közönyös, visszahúzódo vagy féltős gyermek számára, aki azt fogja hinni, hogy a mindenható Isten nem védi meg, hanem inkább megbünteti az általa elkövetett rossz dolgok miatt. Aki így fél Istentől, az tudat alatt megpróbál kiszabadulni, el akar menekülni a Mindenható haragja elől, ezért öngyilkos lesz. De még ha nem is jut el egy ilyen szélsőséges magatartásig, felteszszük a kérdést: Mire gondol egy gyermek, mit érez, és milyen cselekvésre készíti őt Isten létezésének tudatosítása? Túl azon a torz elképzelésen, hogy mint egy aggyastyán a mennyei trónuson ül, mellette angyalok hárfáznak és szentek imádkoznak, Isten képeinek legnagyobb eltorzulása az emberek elméjében és életében megy végbe, ez pedig

a gyerekekre különösen igaz. Mindebből a következő kérdés adódik: Hogyan mutassuk be Istent egy gyermeknek?

Isten a szeretet

Isten szeretete, gondoskodása, szelíd-sége, vágya, hogy mellettük legyen, és megóvja őket a rossztól – ezek az első fogalmak, amiket a gyermeknek Istentől meg kell értenie. Ha a gyermeket a szülő már zsenge korban azzal fenyegeti és ijesztgeti, hogy „ha nem fogad szót, Jézus megharagszik”, vagy – ami még súlyosabb – „elégeti a tűzben”, a gyermek pusztító és nehezen kiengesztelhető hatalomként fogja fel Istent. A félelem semmi esetre sem készíti engedelmességre, és nem sajátít el Istentől egy fokozatosan fejlődő ismeretet és nem érti meg elfogadását, ahogyan az természetes lenne. Ellenkezőleg, a bibliai történetek, amelyek a legegyszerűbben mutatják be Istent, biztonságrözetet kellene, hogy keltsenek a gyermekben. Csak Isten jelenlétének érzete űzheti el a félelmet, amely a félénk gyermek számára terhessé teheti az életet. Rögzítenie kell elméjében az ígéretet: „Az Úr angyala táborot jár az őt félők körül és kiszabadítja őket” (Zsolt 34:8)².

Olvasunk a gyerekek először olyan történeteket, mint például: Dániel az oroszlánok vermében, Péter a börtönben, a tanítványok a viharos tengeren, amelyek Isten gondoskodásáról és szeretetéről szólnak. A gyerekek arra van szüksége, hogy Istent szelídek ismerje meg; semmiképpen ne a büntetéséről beszéljünk. Hét éves kortól az érzelmeket kifejező információk mellett a gyermeknek észérveket is lehet már mondani, konkrét dolgokra alapozva. A konkrét, racionális megértés hiányában, amikor ráadásul igen fogékony a misztikus és varázslatos elemekre, nagyon könnyen kialakulhatnak téves gondolatok, amelyek valóságos traumát okozhatnak nem csak az érzékenyebb, hanem a teljesen normális gyermeknél is.

Vonzó Biblia?

Ahhoz, hogy a gyermekek helyes képe legyen Istentől, szükséges különleges időt szánnunk erre a családban. Isten megismerése első sorban azt jelenti, hogy felfedezzük Őt a Szentírás lapjain. Ez annál is inkább nehéz feladat, mivel a bibliaolvasásra egyre kevesebb idő jut a mai élet ritmusában, amely másfajta információforrást és időfelhasználást diktál. A televízió, számítógépes játékok vagy a kimerítő és – néha haszontalan – iskolán kívüli tevékenységek megpróbálják elrabolni a Biblia olvasására szánt időt. Ha összevetjük a többmillió dolláros költségvetésű – megnyerő hatású technikával és számítógépes feldolgozással készített – filmprodukciókat a Bibliával, ez utóbbi kétségtelenül jelentéktelenebbnek és szürkébbnek bizonyul. Ezért a szülők számára kihívást jelent megtalálni a legvonzóbb módszereket, amelyek a Biblia tanulmányozását kellemes és hasznos tevékenységgé teszik. Mutassuk be Istent a Szentírás történeteinek keresztül dinamikus és interaktív módon. A gyerekeknek szükségük van arra, hogy megérintsék, mozgassák a tárgyakat, hogy táncoljanak, formázzanak, szükségük van mozgásra, szeretik beleélni magukat a bibliai személyek helyébe. A „légy jó, ne mozogj és hallgass” módszer nem működik. A nevelőknek irányítaniuk kell a gyermekeket, hogy megértsék, mi hasznuk származik abból, ha naponta követik Isten útját, hogy megértsék: ez jelenlegi és örök javukat szolgálja³.

A példaadás ereje

Mi lenne, ha gyermekeinket nem csak tanítanánk a Szentírásból, hanem segítenénk is gyakorlatba ültetniük a tanulatokat, és mindenekelőtt példát mutatnánk nekik? A szülői példa, tehát, igen fontos vonatkozás a gyermekek Istentől alkotott felfogásának kérdésében. A családi életben a példa ereje minden bizonnyal döntő tényező, ami az

istenség fogalmának elsajátítását illeti. Azokban a családokban, ahol a vallást gyakorlatba is ültetik, a gyerekeknek jobb képük van Istenről, sőt önmagukról is. Ez a következtetése annak a tanulmánynak, amely igazolni próbálta a vallás és a gyerekek magatartása közötti összefüggést.⁴ A tudósok kimutatták, hogy azok a gyermekek, akiknek szülei gyakran járnak gyülekezetbe, és vallásos témákról beszélgetnek velük, több önuralommal rendelkeznek, szociális szempontból jobban boldogulnak, nagyobb mértékben képesek ráhangolódni az akadémiai folyamatokra, mint a nem vallásos szülők gyermekei. Hadd soroljunk fel néhány érvet: egy vallásos közösséghez való tartozás társadalmi és erkölcsi támaszt jelent a szülők és gyermekeik részére egyaránt; a vallásos értékek és normák olyan üzeneteket közvetítenek, amelyek erősítik a családi köteleket, kölcsönös szeretetre és támogatásra ösztönöznek; a keresztény hit tanítása szerint szülőnek lenni szent dolog, amely tiszteletet és egyben felelősséget ébreszt. Bradford Wilcox szociológus, a Virginiai Egyetemről, pontot tesz az „i”-re a szülők felelősségéről szólva a gyermekek vallásos nevelésében. Azt mondja, hogy „fontosabb a mennybe vinnünk gyermekeinket, mint a Harvardra”⁵. Ugyanez a gondolat egyházunk hagyományos tanítá-

sában is fellelhető: „Amikor szülőként gyermekedet tanítod, nem elegendő csupán a szó, cselekedned is kell, vele együtt. Személyes és élő példának kell lenned. Térdelj le vele imádkozni; fogd kézen, és menjetek el a gyülekezetbe; tartózkodj bármilyen helytelen szó kimondásától, fegyelmezetlen gesztustól, mert azonnal leutánoz.”⁶

Mindennap Istennel, már kiskortól

A gyermek vallásos - „szóbeli” és „gyakorlati” - nevelését már az első napokban el kell kezdeni. Születése pillanatától kezdve folyamatosan fejlődik és tanul, így hát nem lehet határt húzni, hogy a vallásos nevelésnek mikortól kell elkezdődnie. Bölcs Salamon a következőt mondta: „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól” (Péld 22:6). A pszichológusok szerint a kérdések időszaka igen kedvező a lelki nevelés megalapozására. Amikor a gyermek kérdéseket fogalmaz meg, ez jó alkalmat teremt, hogy Istenről beszéljünk neki. A szülők választ adhatnak a legközönségesebb kérdésekre is, közben pedig érveket hozhatnak fel Isten létezésére. Ha a gyermek azt kérdezi, hogy mi az ég, nem elég azt válaszolnod, hogy a levegő vagy a felhők, vagy ahonnan eső esik és hull a hó. Azt is el kell mondanod,

hogy ott lakik Isten. Amikor az esőről, tengerről, hajókról kérdez, jó alkalom, hogy az özönvízről beszélj. Sok példa van. Még egy vonatkozás: A gyerekek vallásos nevelésében nem szabad megszakításnak előfordulnia. Nem elég egy héten egyszer Istenről beszélni a gyermeknek, csak a gyülekezetben, hanem minden nap, az élet minden területén. Íme, mit ír a Biblia: „És ez igék, amelyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. És kössed azokat a te kezre jegyül, és legyenek homlokkötőül a te szemeid között. És ird fel azokat a te házádnak ajtófeleire, és a te kapuidra.” (5Móz 6:6-9) ■

-
1. Forrás: a *Felicia* folyóirat 2007-es májusi száma
 2. Ellen White, *Gyermeknevelés*
 3. Donna Habernicht, Larry Burton, *A hit a gyermekek nyelvén*
 4. John Bartkowski (Mississippi Egyetem) tanulmánya, átvéve a FOXNews lapból
 5. Harvard, az Egyesült Államok egyik legjobb hírnévvel rendelkező egyeteme
 6. www.sfaturiortodoxe.ro

A házastárs kiválasztása

első rész

ROMULUS CHELBEGEAN, családi tanácsadó

Az Úrtól van e dolog: Nem mondhatunk neked sem jót, sem rosszat.”
(1Móz 24:50)

A kereszténységen belül az egyik legvitatottabb fogalom Isten akaratának megismerése. Egyesek nagyon tágran értelmezik, míg mások folyamtosan alkalmazzák hétköznapi döntéseikre. Akik az első csoportba tartoznak, meggyőződésüket az ilyen és ehhez hasonló szentírású idézetekből merítik: „mert ez az Isten akarat, a ti szentté lételetek” (1Thess 4:3), „változzatok el a ti elméteknek megújulása által” (Róm 12:2)

re való vezetést, szó szerint értelmezik, hogy *néktek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak* (Mt 10:30), és úgy vélik, hogy az emberi természet túlságosan bűnös ahhoz, hogy bármi jót tegyen.

Bárhogyan is közelítenék meg a problémát, az örökkévalóság fényében végül két dilemma adódik: (1) A döntés joga csupán egy isteni tulajdonság, vagy mi is kötelesek vagyunk gyakorolni azt? és (2) Végül is ki a felelős a döntéseimért: én vagy Isten? Mindent összevetve egy egyszerű axiómához jutunk: az (erkölcsi) szabadság (erkölcsi) felelősséget feltételez. Egyrészt van-

gedem” Isten dönteni magam helyett (ami mindenképp feltételezi egy magas erkölcsi szint megélését és bizonyítását azáltal, hogy döntök vagy sem, azáltal, hogy Én – és nem más – választok Valakit, aki helyettem dönt). Egyesek erre az „akarat-konfliktusra” az akaratok „egymásra tevődésében” találtak megoldást a messiási jövendölést tartalmazó 40. zsoltár 9. verse alapján: „Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem”, amely közvetlen utalás az Úr Jézus magatartására a Gecsemáné kertben.

Hajlamosak vagyunk elhinni, hogy a világon mindenki szembesül a fent említett három alapvető döntéssel. Talán meglepő felfedeznünk, hogy ez a gondolkodás- és cselekvési mód csak a nyugati civilizáció sajátja, és valószínű, hogy a Föld népességének felénél – a keleti és kevésbé civilizált kultúrákban – az emberek beleszületnek egy bizonyos vallásba (ami csak ott létezik), öröklik szakmájukat a velük azonos nemű szülőtől (átveszik vagy inaskodással megtanulják a szerepet), és teljesen természetesnek tartják a megrendezett házasságot.

Mondhatnánk, hogy Keleten az emberek életvitelét inkább az Ótestamentum betű szerinti betartása határozza meg, a nyugatiak pedig főleg az Újtestamentum szellemében élnek. A lényeg ugyanaz marad: a kultúrát nem Isten alkotja, hanem az emberek; Isten azonban a kultúrában, a kultúrán keresztül közeledik. Minden kultúra a közös gondolkodásból fakad, a kor – történelmileg behatárolt – tapasztalatai alapján, fejlődik, kihal vagy drámai változáson megy keresztül más kultúrák hatására. Nem létezik kultúra tiszta formában. Mindegyik a történelem kollektív egyvelegének terméke. Sőt, mi több, egyik kultúra sem rosszabb vagy jobb a másiktól. Mindegyikben keverednek a jó és rossz elemek. De hadd zárjuk le itt a bibliai vagy nem bibliai kultúrák elméleti tárgyalását. Térjünk a gyakorlati részre, mellyel a következő számban folytatjuk! ■

vagy „mert adta nékik a Szentlelket, miként nekünk is” (Csel 15:8; Róm 8:16). A második csoport képviselői olyan típusú részletekre alapoznak, mint például Gedeon jelkérese (Bír 6), az Urim és Tummim (2Móz 28) vagy pedig „Jertek, menjünk el a nézőhöz.” (1Sám 9:9). Az előbbieket hisznek a kapcsolaton alapuló vallásban – *Krisztus bennetek van* –, a hit fejlődésének és érésének lehetőségében – *hanem növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében* (2Pt 3:18) – és a szabadakarat felhasználásában a Szentlélek vezetése alatt, míg az utóbbiak szerint Isten előrelátása eleve elrendelést is jelent, lépésről lépés-

nak területek, ahol nincs beleszólásunk (megszületés; a gyerek nem döntheti el, hogy kik legyenek a szülei; a kozmikus meta-kontextus, melybe beleszületünk: teremtés, az első emberpár bűnbeesése, a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem, a golgotai áldozat és az Éden végső helyreállítása).

Másfelől vannak nagy horderejű döntések, amelyek személyes meghozatala gyakorlatilag elkerülhetetlen. Ezek egy háromszögben helyezkednek el: a vallás, szakma és élettárs megválasztása. És valójában itt merül fel, hogy (1) nekem kell választanom, mint Isten képeire teremtett, erkölcsi szabadsággal rendelkező lénynek, vagy pedig (2) „en-

LEGYETEK BIZONYSÁGUL...

TITU GHEJAN, a Lelkiismereti Okokból Egykor Elítéltek Egyesületének elnöke

„Mint Krisztus tanúbizonyosságai, el kell mondanunk, amit tudunk, amit láttunk, amit hallottunk, és amit éreztünk. Ha lépésről lépésre követtük Jézust, nagyon pontosan el tudjuk mondani, hogyan vezetett Ő minket. Elmondhatjuk, hogy próbára tettük ígéreteit, és megbizonyosodtunk valódiságukról... Ez az a bizonyosság, amit az Úr elvár tőlünk, és amely nélkül a világ elvesz.” – *Jézus élete*, 340. old.

Ez év szeptember 4-i szombatján zajlott le a Lelkiismereti Okokból

Egykor Elítéltek Egyesületének 18. találkozója. A jelenlévő tagok Craiova három adventista gyülekezetében elmesélték a fogság alatt, a kommunista rendszer időszakában átélt különleges tapasztalataikat, amikor szembekerültek az Isten parancsolatainak ellentmondó ateista ideológiával és az emberi rendeletekkel. Az Úr Jézus maga mondta: „Mindezek azért történnek, hogy legyetek bizonyosságul...”

Isten iránti engedelmségük folytán súlyos ítélet alá estek: egy, négy, tíz vagy huszonöt évi nehéz munka a Dunacsatornánál, a Bărăganban, a különböző építőtelepeken vagy a börtönök kegyetlen, külvilágtól elzárt részlegein, súlyos láncok és bilincsek rabságában, hidegben és éhezve, a közép-korihoz hasonló kínzások és verések közepette.

Az egykori foglyok minderről méltósággal, önsajnálattal nélkül szóltak, az Isten ereje és szeretete iránti hála és köszönet érzetével, amely ezekben a szenvedésekben megtartotta őket:

„Megdöböntett, hogy milyen sokat el tud viselni az ember a menny védelme alatt!”

A volt adventista foglyok imája

Urunk, köszönjük, hogy kiszabadítottát minket a kommunista börtönökből. Szabadíts ki, kérünk, a bűn börtönéből is. Szabadíts ki a gonosz tömlőcéből, a törvénytelenégből, a rossz szokások, minden bűn rabságából.

Segíts, hogy szabadok legyünk Tebenned, és mindörökké szabadok maradjunk melletted!

Mennyei Atyánk, kérünk, tégy képessé minket, hogy őrizzük meg élénk gondolatainkban a tanításokat, amiket Tőled kaptunk a nehéz próbák idején, és továbbra is hűségesek maradjunk, egész életünkben!

Kérünk, Atyánk, segíts, hogy ne arról tegyünk bizonyosságot, amit mi tettünk érted, hanem amit Te tettél értünk! Csak Tied a dicsőség! Nyerjünk bátorságot, azokkal együtt, akik hallják bizonyágtételünket, tovább harcolni az igaz hitért, és csodálatos Törvényed iránti engedelmségünkben senki és semmi ne félemlítsen meg minket!

Drága Üdvözítőnk nevében és a Szentlélek által kérjük mindezt, mennyei Atyánk. Köszönjük, és imádunk Téged!

Mert Tied a hatalom és a dicsőség mindörökké!

Amen

„A testi és pszichikai tortúra néha arra ösztönzött, hogy vessek véget az életemnek. De az Úr újból reménységet és szabadulást hozott! Így folyton erősítést kaptam a türéshez, szenvedéshez, megbocsátáshoz, és hogy továbbra is Istent szolgáljam, bármilyen borzalmas is volt a szenvedés az Ő nevéért.”

„Soha azelőtt és azután, míg szabadlábon voltam, nem volt olyan édes az együttléssel az Úr Jézussal, mint a börtön legnehezebb napjaiban.”

„Az Úr közel van azokhoz, akik Igéje miatt szenvednek!” –

Miközben a halál árnyékának völgyében jártam, a lelkem mélyén éreztem ennek a kimondhatatlanul értékes ígéretnek a teljesedését.”

„Voltak különleges alkalmak, amikor bizonyosságot tehetünk a hadsereg jeles napjain, a börtönben, a titkosrendőrségen és a szenvedő társaink előtt is... Hiszem, hogy az igazság, melyet elhintettünk azokban a nehéz napokban, megtermi gyümölcsét. Az Úr legyen áldott ezért!”

Nagyra értékeljük a lehetőséget, hogy beszélhettünk Istennek a nehéz próbákban tapasztalt megtartó és győzelmet hozó erejéről. Az egyesület tagjainak következő találkozója 2011. május 28-án, Iași-ban és 2011. szeptember 3-án, Kolozsváron lesz. Kívánjuk, hogy az Úr Jézus által kijelölt küldetés – „Legyetek bizonyosságul...” – valóra váljék életünkben, az üldözés és szenvedés, de a szabadság és béke idejében egyaránt! A küzdelem még senki számára nem ért véget! Sőt, Sátán egyre hevesebben támad ellenünk, a világ pedig egyre távolabb kerül Istentől. ■

A vegetáriánusok tápanyag ellátottsága

II. rész

DR. CONSTANTIN DINU,
a Román Unió Egészség és Mértékletesség
osztályának igazgatója

Feltevődik a kérdés: Fedezheti-e a vegetáriánus étrend az ember teljes tápanyagszükségletét? Hát a fejlődésben levő gyermeket? A vegetáriánus étrend szemszögéből fogunk megvizsgálni néhány tápanyagot.

Vas

A növényekben levő non-hem vas kevésbé hozzáférhető, mint a hem-vas. Ráadásul a növényi táplálékok egy sor olyan anyagot tartalmaznak, amelyek gátolhatják a vas felszívódását. Ez vashiányos vérszegénységhez vezethet. Ugyanakkor a növényi táplálékok a vas felszívódását elősegítő anyagokat is tartalmaznak, a jól megtervezett vegetáriánus étrend pedig sokszor a húsos étrendnél több vasat tartalmaz. A vasellátottság biomarkereinek szintje (szérumferritin és transzferrin telítettség) a vegetáriánusoknál alacsony ugyan, de a vas felszívódása fordítottan arányos a ferritinszinttel, és rossz vasellátottság esetén látványosan (3-400%-kal, vagyis 3-4-szeresére) nőhet. Ezért a vashiányos vérszegénység (szérumferritin < 12 µg/L) prevalenciája nem feltétlenül nagyobb a vegetáriánusoknál, mint a húsevőknél. Egyes tanulmányok szerint a hosszú ideje ovo-lakto-vegetáriánus étrendet követőknél a vasellátottság még a nagy rostbevitel ellenére is a húsevőkével azonos szinten marad.

Más tanulmányok viszont rámutatnak, hogy a vegetáriánusok vasraktárai kisebbek, még ha a hemoglobinszint alapján megállapított vashiányos vér-

szegénység nem gyakoribb náluk, mint a húsevőknél. Habár a vasbevitelnél nem találtak jelentős különbséget, egy tanulmány Angliában jelentősen kisebb hemoglobinszintet írt le a vegetáriánus gyermekeknél, a húsevőkhöz képest. Egy másik tanulmány alacsonyabb szérumferritinszintet fedezett fel vegetáriánusoknál, úgy férfiaknál, mint nőknél, a húsevő kontrollcsoporthoz képest, annak ellenére, hogy a vegetáriánusok vasbevitelük jelentősen nagyobb volt. Habár a csökkent vasraktárak növelik a szérum vashiányának valószínűségét, a szöveti vasraktárak optimális mennyisége jelenleg is vita tárgya, elsősorban azért, mert a magas szöveti vasszint és a csökkent inzulinérzékenység vagy a koszorúérbetegség között bizonyított az összefüggés.

A jól megtervezett vegetáriánus étrend magas vastartalma, melyhez a C-vitaminban gazdag gyümölcsök és zöldségek gyakori fogyasztása társul, úgy tűnik, megvédi a vashiánytól, amit valószínűleg inkább a megszorító jellegű étrendek (pl. makrobiotikus étrend) követőinél találtak. A vashiány a fejlődő országokban is gyakori, ahol az élelmiszereket illetően korlátozott a választási lehetőség, és az étrend alapját

finomítatlan, kelesztés nélküli élelmiszerek képezik. Másrészt, egy 14.000 emberen végzett tanulmány rámutatott, hogy a nagy hem-vas bevitel (hem-vas a húspanban található) a polip képződés elősegítése által növeli a vastagbélrák kockázatát.

Ami a koszorúérbetegség kockázatát illeti, egy, a Harvardi Közegészségtani Iskola által 51.529 egészségügyi dolgozón végzett tanulmány kimutatta, hogy míg az össz-vasbevitel és a koszorúérbetegség kockázata között nincs összefüggés, a hem-vas kétszeresére növeli az említett kockázatot, valószínűleg a vas LDL-koleszterinre gyakorolt prooxidáns hatásának is tulajdoníthatóan.

Folsav

A vegetáriánusok folátszintje a nagy gyümölcs- és zöldség fogyasztásnak köszönhetően nagyobb a húsevőknél. Ezt vegetáriánus terhes nőknél is megfigyelték. A nagy folátszint viszont csökkent B12 vitamin bevitel esetén gondot okozhat, mivel elfedi a megaloblasticus anaemia tüneteit, amely, ha előáll, visszafordíthatatlan idegi elváltozásokkal járhat. ■

Folytatjuk

(Fordította: dr. Szócs Ottó, dietetikus)

Jobb adni, mint kapni

DUMITRU PALADA, alelnök, ASI Románia

Annyiféle szükséglet létezik. Olyan sok kérés. Megannyi elvárás. Hogyan tudom eldönteni, hogy kinek és mennyit adakozzak?

Egyes helyzetekben talán túlságosan nagylelkű voltam, majd rájöttem, hogy bizonyos emberek céljuk elérése érdekében nagyon ügyesen és alattomos módon kihasználtak. Semmilyen kétségem nincs afelől, hogy éveken át megtapasztaltam az adakozás áldásait.

Megértettem, hogy az igazi adakozás nem a jóindulatom tette váltása. Amikor Istennek adakozom, ezzel imádatomat fejezem ki Iránta.

De a tehetetlenség érzése hosszú időn át elkísért. Mikor, hol és mennyit kell adnom?

Annyi mindent szerettem volna támogatni, hogy végül rájöttem, lehetetlenre vállalkozom. És itt nem a tizedre gondolok. A tized az adakozás kezdete, nem pedig vége.

Ő, aki az Ige, megtanított mennyit kell adnom: „Kiki, amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9:7).

Fennmaradt még egy kérdés. Kinek adjam? A gyülekezetnek, a konferenciának, a szegényeknek, a missziómunkásoknak, az adventista iskolának és óvodának, a betegeknek, imaházak és egyházi intézmények építésére? És a felsorolásnak itt még nincs vége. Az élt bennem, hogy Isten gyermekeinek mindezekben és még sok más dologban részt kell vállalnia. Ugyanakkor az is megfogalmazódott, hogy egyedül nem sok mindent, sőt, csak nagyon keveset tudok megvalósítani.

Vannak gondolatok és kérdések, melyek egyszer minden keresztényben megfogalmazódnak. Amikor Isten áldásait esőként hullatja ránk, azt is megmondja, hogy mit tegyünk a fölösleggel.

Először volt a SOCAR (Romániai Keresztény Üzletemberek Egylete). Egy csoport, melynek tagjai elhatározták, hogy egyesítik erőfeszítéseiket néhány fontosabb területen: oktatás, média, egészségügy, misszió.

Majd következett az ASI, amely átvette és továbbvitte a stafétát. Teljes mértékben megtapasztaltuk, hogy mit jelent egyesítenünk erőfeszítéseinket Isten szolgálatában:

- iskolák, óvodák, felsőoktatású intézmények
- egészségközpontok
- rádió, televízió, folyóiratok
- Sola Scriptura, evangelizációs projektek
- öregotthonok, árvaházak

Bár az ajándék hasznos annak, aki kapja, de ha megfelelő lelkülettel adakozunk, nyereségünk felülmúlja azét, akin segítettünk – ez a legértékesebb tapasztalat, melyben részem volt.

Világunkban, amelyre sokkal inkább jellemző a „nagyobb öröm kapni, mint adni” elv szerinti gondolkodás, tökéletesen megtapasztalhatod Jézus szavainak igazságát: „Jobb adni, mint kapni”!

Ha Isten megáldott, tedd Őt próbára, és csatlakozz az ASI-hoz! ■

Emlékek forrásai

VIRGILIU PEICU, főszerkesztő, *Curierul Adventist*

Minden évben, augusztus végén a „tartalékos” lelkészek és más nyugdíjasok, a Hetednap Adventista Egyház Nyugdíj- és Segélyosztályának tagjai és az Úr régi szolgálói, lelki találkozóra gyűlnek össze Brassó mellett, Méhkerten. Idén is így történt. Az emlékezés által kiváltott izgalom egyedi színben láttatta az élettörténeteket, tapasztalatokat és bölcsességet, melyek a találkozás erejéig egymással egyesültek. Könynyekig meghatott, miközben láttam Isten szolgálatának nagyságát és reménységét az egyre kisebb és hajlottabb testekben, mint akik imában egyre jobban megalázkodnak. Örömet szerzett látni lelki szüleink visszafogott és csendes mosolyát, de fájdalommal töltött el a látvány, hogy a könyörtelen idő lassan-lassan kioltja a „csillagokat”... Miközben azok névsorát szemléltem, akik idén már nem voltak közöttünk, egy „nyolcvanéves suttogást” hallottam, amely egy ifjú éneket dúdolt arról, hogy „a csillag, mely lehull, nem huny ki”, hanem felkél egy másik égen, „Isten ígéretének égén”. Ők azonban a mieink maradnak, és mi is az övék, és mindannyian az Úr Jézusé. Nézzetek fel rájuk, mert nyomdokaik a lelkünkben maradnak! ■

Visszhang 50 év után

ARON MOLDOVAN, nyugdíjas lelkész

A „tartalékos lelkészek” – ahogyan egyesek nevezik őket – 2010-es (augusztus 27-29) találkozója a Brassó megyei Méhkerten, az Adventista Teológia 1960-ban végzett hallgatói számára különösen érdekes esemény volt.

A 20 öregdiák közül 9-en voltunk jelen:

Bălan Constantin, Botnariuc Ioan, Blénesy Adalbert, Dumitrescu Eugen, Mandache Teofil, Mosor Ioan, Resteșan Gheorghe, Șteblea Gheorghe és Moldovan Aron. Ștefănescu Constantin és Niculescu Eduard kollégáinkat túl korán elragadta a halál. Társaink közül további három – Monță Bartolomeo,

Micu Samuel és Oprea Ioan – betegség miatt maradt távol találkozónkról. A többieket, szétszóródva a széles világon, a távolság és a körülmények akadályozták meg, hogy velünk együtt legyenek. Isten őrködjön felettük is.

Ötven év! Sok lenne? Vagy kevés? Nekünk csak egy „hangnak” tűnt. Ma, amikor visszatekintünk, a következőképpen összegezzük e fél évszázad tapasztalatát: Dicsőség Istennek, aki viharokon és derűs napokon át vezetett minket! ■

Partnerek az egészségért

VIORICA AVRĂMIEA, a Női Misszió osztály titkára, Moldvai Egyházterület

A munkahelyről hazafelé tartva minden nap elhaladok egy nagy kollégium kapuja előtt, amely egy román uralkodó nevét viseli, de az épületben sohasem jártam. Hidegnek és megközelíthetetlennek tűnt. Tanulók százai közlekednek e kapun át, miközben az egyenruhás portás éberen figyeli őket, és útját állja az illetéktelen látogatóknak. A kétemeletes masszív épület számomra tehát egy áthatolhatatlan gátnak tűnt.

főzőkörökön. Végigpörgettem magamban, hogy kivel hozhatnám kapcsolatba, és bemutattam Raluca Ropoticănak, a Női Misszió vezetőjének.

Eltelt néhány hónap. Február kör-

giumba való bejárás immár megszokottá vált, mintha a munkahelyemre mentem volna. A kapus kedvesen mosolygott, amikor – mint valami jelzőt – ezt mondtam neki: Az étellemezési részlegre megyünk egy projekt ügyében.

A tanulók, ezúttal a saját laboratóriumukban, biztos modulatóriumokkal készítették az ételeket a már ismert receptek alapján. A májusi tanévzáró ünnepség meghívottai a „Dr. Luca” líceum igazgatónöje és az alapítvány elnöke, tanárok és sajtóképviselők voltak. Három alsó tagozatos, fehérbe

nyékén újra felhívott, hogy találkozzunk. Újból felmerült bennem a gyanú: Vajon mire taníthatna minket egy közéleti tanár? Tudomásom szerint szinte minden vendéglőben leginkább húsételeket szolgálnak fel. De ez a tanárnő nem minket akart tanítani, hanem ő akart tanulni tőlünk. Egy megbeszélés folytán Ralucával együtt kidolgozták a „Bevezetés a vegetáriánus konyhaművészet titkaiba” projektet, amely a vegetáriánus táplálkozás elveinek bemutatásában és – természetesen – az ételek elkészítéséből állt.

Szeretnék átadni egyet-mást a jellegzetes fehér szakácsruhába öltözött tanulók figyelméből és érdeklődéséből, akik már első próbálkozásra el akarták sajátítani a receptek fortélyait, átadni valamit a fegyelmezett munkájukat kísérő méhraj-zümmögésből, a meleg kenyér és sült gofri illatából, valamit abból, ahogyan a tálcákat díszítették, a gyümölcs- és zöldségszobrászati alkotásokból, amiket meglepetésként nekünk készítették.

Amikor azt hittük, a projekt a végéhez érkezett, felhívtak telefonon a következő kéréssel: Kérünk segítsenek! Vegetáriánus ételeket kell készítenünk az iskolánapok alkalmából. A kollé-

öltözött lány röviden bemutatta a projektet, hangsúlyozva a vegetáriánus étrend előnyeit. Az igazgatónő értékelő szavakkal biztatta diákokat a főzés tanulására az ésszerű táplálkozási (vegetáriánus) irányelvek szerint, hisz ezáltal óvhatják környezetüket és egészségüket.

Semmi sem töltötte el nagyobb örömmel szívünket, mint az, hogy a közéleti részleg jövőbeli dolgozói tárt karokkal fogadták az egészségről szóló üzenetet és a vegetáriánus konyhát.

Ha arra gondoltok, hogy talán elutasítással fogtok találkozni, jusson eszetekbe a mi tapasztalatunk. Az emberek sokszor tanulni akarnak valamit tőlünk, és alig várják, hogy segítsünk rajtuk. Menjünk be az előttünk kitaruló kapukon, hogy partnerekké váljunk az egészség és az örökkévalóság tekintetében! ■

Egy meleg szeptemberi napon azonban mégiscsak átléptem kapujának küszöbét, azzal a szándékkal, hogy meghívjak egy tanárnőt a Podiși Egészségközpont felavatására. Bemutakoztam a portásnak, elmondtam jövetelem célját, és ő útbaigazított: ebben az épületszárnyban, azon az emeleten, ez és ez az osztály. Hamar megtaláltam, és meglepetésemre a tanárnő lelkesen fogadta a meghívást. A gyorsbeszédű, lelkileg igen nyitott nő útközben mesélt egyet-mást, többek között érdeklődéséről is az egészséges életstílus iránt, amely nagyrészt családtagjainak betegségei miatt alakult ki benne. Podișon nagyon érdeklődőnek tűnt. Azt mondta, hogy minden tetszett neki, az épület fekvésétől és a tájtól kezdve az előadások, a zene és a felszolgált ételekig. Felébredt benne a vágy, hogy együttműködjön velünk a vegetáriánus

Különleges ajánlat

A „Viața și Sănătate” Kiadó 2010. november 17-ére különleges ajánlatot hirdet. A Kiadó 00 órától 24 óráig 30%-os kedvezményt kínál a saját könyveiből. Ez alól kivételt képeznek a következő könyvek, amelyekhez eddig is kedvezményesen lehetett hozzájutni: *Jézus élete* – 8,5 lej, *A nagy küzdelem* – 8 lej.

Ugyancsak akciós árban lesznek kaphatók az év könyve kategóriába tartozó kiadványaink: *A szeretet diadala*, *Merre tart világunk?*, *Ablakok a menny felé*, amelyek ára példányonként 1 lej, illetve a *Jézushoz vezető út* – 1,1 lej.

Az *Adventista énekeskönyv*-re ezen a napon 10% kedvezmény érvényes.

Ha részesülni akar ajánlatunkban, jelentkezzen 2010. november 17-én az említett órarend szerint, az alábbi telefonszámokon:

Romtelecom – 021.323.00.20

Romtelecom – 021.323.48.95

RDS – 031.40.11.441

RDS – 031.40.11.797

Orange – 0740.10.10.34

Vodafone – 0726.71.46.64

Fax: Romtelecom – 021.323.00.40

Honlap: www.viataसानatanate.ro

E-mail: comenzi@viataसानatanate.ro

Megrendelését leadhatja a kiadó bármely kirendeltségén az országban (egyházterületi raktárak és Sola Scriptura könyvesboltok). Elérhetőségeink teljes listáját megtalálja honlapunkon: www.viataसानatanate.ro

David Jordan /

Viața și Sănătate Kiadó

A Női Misszió osztály országos találkozója

2010. szeptember 10 és 12-e között, Méhkertben, lezajlott a Női Misszió osztály országos találkozója. Az esemény mottója „Imádkozz és dolgozz”, központi témája pedig a *Nők missziója válság idején* volt. Bemutatásra kerültek

Isten megoldásai a mostani időre: ima, tanulmányozás és missziómunka.

Teodora Goran /

Női Misszió osztály

Túratábor

„Testamentum” mottóval 2010. szeptember 6 és 11-e között a Retyezát és Bucegi hegységben túratábort szerveztek, román-cseh tapasztalatszereléssel egybekötve.

Ebben a táborban 43 személy vett részt, hazai és csehországi kiképzők. A vezetők bemutattak néhány projektet, amely nálunk sikerrel zajlott le, mint például: *Valdens diák*, *Egy év Krisztusért*, *Börtönrabok tábora*, *TinSerV*, *Egészség-expó*, *Gyermekváros*, *dohányzásellenes projektek*, *gyermekprédikátorok*, *stb.* E projektek támogatásával az Üdvözítő parancsát teljesítjük: „Legeltessétek az Én bárányaimat!”

Szász-Cserei Géza / Ifjúsági osztályigazgató, Dél-erdélyi Egyházterület

„Gyermekek a gyermekekért”

Az ADRA Románia idén is meghív, hogy vegyél részt a „Gyermekek a gyermekekért” projekt harmadik kiadásában. Ebbe a projektbe a múlt évben körülbelül 1500 gyermeket sikerült bevonnunk, és az a célunk, hogy a 3 és 14 év közötti gyermekeket (szüleikkel és tanítóikkal együtt) érzékenyvé tegyük a nehéz helyzetben levő gyermekek sorsa iránt. A segítségnyújtás gyakorlatilag ajándékcsomagok kiosztásában fog megvalósulni, hogy szebbé tegyük a téli ünnepeket ezen gyermekek számára.

„Omega” Iskola, Marosvásárhely

Az első nap a marosvásárhelyi „Omega” Iskolában egy másfajta évkezdés volt a több mint 180 diák számára, az előző évek megnyitó ünnepségeihez képest. A hivatalos tanévnyitón a gyerekek és

a szülők mellett jelen volt a Dél-erdélyi Egyházterület titkára, Szász Ernő lelkész is. A marosvásárhelyi „Omega” Iskola jelenleg az egyetlen adventista iskola Romániában, mely rendelkezik az Oktatási, Kutatási, Ifjúsági és Sportminisztérium akkreditációjával, és magában foglalja az összes kötelező oktatási ciklust, az óvodától a középiskoláig.

Dr. Leonard Azamfirei / egyetemi tanár, az Omega Alapítvány elnöke

Köszönet

Ioan Toma Bujor nyugalmazott lelkész megköszöni mindazon testvéreknek a Labirint közösségből, akik kórházi tartózkodása során nagy számban jelentkeztek, hogy véradással megmentsek az életét. Ugyancsak köszönetet mond azoknak, akik imában támogatják.

Ioan Toma Bujor

Új óvodák

Az új tanév kezdetén a Dél-erdélyi Egyházterület három óvodával bővült: Mezőfelében, Szebenben és Segesváron. További részletekért forduljanak a helyi lelkészekhez.

Szász-Cserei Géza / Ifjúsági osztályigazgató, Dél-erdélyi Egyházterület

Vallásolimpia

2010. szeptember 11-én, szombaton, a Vatra Dornei-i adventista gyülekezetben különleges rendezvény zajlott le, melynek témája a *fiatal nemzedék nevelésének szerepe és helye* volt.

Ezen alkalommal jelen voltak a vallásolimpia díjazottjai és Alin Apostol, a Moldvai Egyházterület Ifjúsági osztályának igazgatója. A rendezvény keretén belül elindították „Az Ige Olimpiája” projektet, melynek lényege, hogy a vallásolimpián részt vehetnek fiatalok, gyerekek és felnőttek is.

Ortansa Gabriela Danci / Kommunikációs osztályfelelős / AARC

Ezt az oldalt az olvasók kéréseinek szántuk. Levelezési rovatunkban lapunk munkatársai fognak válaszolni a beküldött kérdésekre. Arra kérünk mindenkit, hogy illedelmes, helyénvaló kérdéseket tegyenek fel, amelyek bibliakutatásukat és lelki töprengéseiket tükrözzék. Legyenek általános érdeklődésre igényt tartó kérdések, nem támadó vagy kicsinyeskedő megjegyzések. Fenntartjuk a döntés jogát arra, hogy nyilvánosan vagy csak magánlevélben válaszoljunk a feltett kérdésekre. Megteszünk mindent annak érdekében, hogy az igényeknek eleget tegyünk. Ha ez mégse lehetséges időnként, kérjük a szíves megértést. E kezdeményezésnek az a célja, hogy közel kerüljünk olvasóinkhoz, és választ nyújtsunk tépelődéseikre.

A kérdéseket a következő e-mail címre kérjük eljuttatni: curierul@adventist.ro vagy postacímmel: *Curierul Adventist*, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38–38A, Voluntari – 077190, jud. Ilfov.

Köszönjük az együttműködést!

KÉRDÉSEK A BIBLIA IHLETETTSÉGÉRŐL (II)

VIRGIL PEICU LEKÉSZ INTERJÚJA FLORIN LAIU TANÁRRAL

V.P.: Tanár úr, szeretném, ha folytatnánk az szeptemberi számban közzétett beszélgetésünket.

F.I.: Nagyon szívesen.

V.P.: Mennyi idő telt el Ábrahám óta a Sinai hegyénél történt eseményekig?

F.I.: Erre a kérdésre két különböző válasz létezik. A Mózesről származó adatok szerint Ábrahámotól a zsidók Egyiptomba vonulásáig 215 év telt el¹, azután pedig újabb 430 év következett a Kivonulásig (2Móz 12:40–41). Tehát az ígéret kijelentése és a törvényadás között 645 év telt el. Pál szerint viszont a törvény 430 évvel az Ábrahámnak

adott ígéret után lett adva. Kinek van igaza?

Sokan előnyben részesítik Pál kijelentését a Mózesével szemben, miként az új szövetség evangéliumát is felsőbbrendűnek tartják a törvéynél. De ha Pál nagyobb ihletettséggel rendelkezett, mint Mózes, akkor szubjektív kritériumokhoz jutunk. Az ihletettségnek nincsenek fokozatai, mint ahogyan például az állampolgárságnak sem: valaki állampolgár vagy nem állampolgár. Halott vagy élő. Istentől ihletett vagy pedig nem. A kronológiának nem az ihletettséghez, hanem a történelmi forrásokhoz van köze, akár egy próféta, akár egy történész esetében.

Mózes közelebb állt a forrásokhoz; bizonyos eseményeknek tanúja is volt, míg Pál a kronológiát Gamáliel rabbitól tanulta. Tudjuk, hogy a zsidó írástudók, akik a Bibliát görög nyelvre

fordították, a 2Móz 12:40-ben található igevershez hozzátoldották az „és Kánaánban” szavakat, amivel azt sugallták, hogy az Egyiptomban eltöltött időszak magában foglalta a pátriárkák kánaáni tartózkodását, azt a 215 évet, ami eltelt Ábrahám Kánaánba (és Egyiptomba) való bemenetele és Jákób Egyiptomba érkezése között. Pál itt saját ismeretei alapján ír.

V.P.: Azt akarja ezzel mondani, hogy Pál nem mindig volt ihletett?

F.I.: Drága testvérem, a legjobb források alapján, amivel rendelkezünk, sőt ehhez hasonló bibliai példákból én úgy értem, hogy a Szentírás ihletettsége nem más, mint bizonyos isteni üzenetek kinyilatkoztatása, és ezen felül a Szentlélek által nyújtott segítség az emberi szerzőnek. A Biblia isteni ihletettsége és tekintélye üzenetében rejlik és nem az üzenetet közvetítő elemek-

1. 1Móz 12:4–5 (Ábrahám 75 éves, amikor az ígéretet kapja); 17:17,19 (Izsák 25 évvel azután születik meg); 25:26 (újabb 60 év után megszületik Jákób); 47:9 (Jákób 130 éves, amikor Egyiptomba megy).

ben. A nyelvezet és minden, ami azzal kapcsolatos, abszolút emberi, a Biblia minden írójánál egyformán, miközben az üzenet, minden egyes üzenet, isteni ihletésű, mivel a szerző ihletett volt. Az ihletettség nem a csalhatatlanságot, azaz bármilyen emberi tévedés hiányát jelenti, hanem az üzenet sértetlenségét.

V.P.: Mi Galácia 3:17 versének üzenete?

F.I.: Az üzenet lényege tulajdonképpen az, amiről a teljes levél is szól: a hit általi megigazulás. De a témán belül több minden is szóba kerülhet, következésképp az üzenet több „melléküzenetet” tartalmazhat, melyek egyformán fontosak lehetnek, illetve hierarchikusan alárendelődhetnek a diskurzus logikájának. Galácia 3 üzenete a következő: az Ábrahámnak és utódainak adott, isteni ígéretbe vett hit vallása magasabb rendű, mint a legalista, teljesítményeken alapuló vallás. A 17. versben az apostol a következő érvet említi: Ábrahám csak hit által kapta meg az ígéretet, és Isten igaznak tekintette, jóval azelőtt, hogy meghatározta volna a zsidó vallás alapjait, ünnepeivel, rítusaival együtt. Tehát az Isten ígéreteibe vetett hiten alapuló vallás összehasonlíthatatlanul kedvesebb az Úr előtt, mint a szertartások, ünnepek, böjtök, rítusok vallása, mint az írott és íratlan szabályokhoz való külső alkalmazkodás, legyen szó bármilyen nagy teljesítményről.

A dátum, melyet itt Pál apostol említ (430 év), önmagában nem perdöntő. Hogyha „430” év helyett, mondjuk, „645” évet ír, vagy azt írná, hogy „sok idő”, az érv ugyanolyan erős lenne. A dátum pontossága vagy pontatlansága semmit sem változtat az érven, az üzenet ugyanaz marad. A 430-as szám csupán egy mellékes adat, egy emberi hozzáadás, pusztán retorikai szerepe van, és alárendelődik az ihletett üzenetnek.

V.P.: Észrevettem, hogy kétségbe vonta Mózes állattani ismereteit,

mondván, hogy a nyúl nem kérődzik, és a rovarok nem négy lábúak...

F.I.: Talán elnézik nekem, de egy kis humorérzékre is szükségünk van. Ha Arisztotelész a pók mintájára a szúnyognak is nyolc lábat számolt, miért csodálkoznánk azon, hogy Mózes minden rovarra „négy lábú szárnyas féreg”-nek nevez (3Móz 11:20-21.23), vagy hogy a nyúl és a hörcsög kérődzik (3Móz 11:5-6; 5Móz 14:7), mert úgy mozgatja az állkapcsát, mint egy kérődző? Be kell ismernünk, hogy a Biblia emberi szerzőinél néha előfordulnak tévedések és pontatlanságok. Közben üzenetük mindig ihletett és isteni tekintéllyel bír, kifejezéseikben – mely kulturálisan meghatározott – akadhatnak hibák.

A magyarázat és „egybehangolás” erőltetése helyett – amely nagyobb vétek, mint a szerző elírásai, célravezetőbb beismernünk az igazságot, de azért legyünk óvatosak. Az ember téved, de az Úr általa szól. Mit mondott az Úr? Azt mondta Isten, hogy a nyúl kérődzik, és a sáskának négy lába van? Mindez nem isteni kinyilatkoztatás. Aminek a felfedezése kézenfekvő az ember számára, ott nincs szükségünk isteni útbaigazításra. De ahhoz, hogy tudjuk, mely állatok húsa ehető, szükség volt erre, és csak Mózes közvetítésével juthattunk ez ismeret birtokába. Akár kérődzik a nyúl, akár nem, nem ehető. Ez szerves részét képezi az üzenetnek. A kérőzésre vonatkozó információ a szerzői leíráshoz tartozik: „kérődző ugyan, de nem hasadt a körme...” Mózesnek igaza lehet, hogy a nyúlaknak nincs hasadt körme, de ez nem bizonyítja, hogy ihletést kapott a körmökkel kapcsolatban. A megfigyelésből vagy kulturális ismeretekből származó részletek nem az ihletés, hanem a szerző retorikájának körébe tartoznak.

VP: Meggyőzőnek tűnik a próféta üzenet isteni eredete és az emberi megfogalmazás, illetve a beépített elemek megkülönböztetéséről szó-

ló érvelése. Ön szerint Ellen White rendelkezett e megkülönböztetés képességével?

F.I.: Igen. És azt hiszem, előbbre járnánk az Ige megértésében, ha foglalkoztunk volna az erre vonatkozó bizonyágtételével, amelyet 1957-ben (SDA Bible Commentaries 7:945) és 1958-ban (Selected Messages) publikáltak. De ezek a posztumusz írások valójában visszavezethetők az 1886-os 24. kézirat és az 1901-ben írt 121. levél tartalmára. Ellen White jobban tudta, mi az ihletettség, saját tapasztalatából:

„A Biblia nem egy rejtélyes, emberfeletti nyelven íródott. Amint Jézus magára vette az emberi természetet, hogy elérje az embert, ott, ahol van, ugyanúgy a Bibliát is az emberek nyelvén kellett kifejezni, és ami emberi, az tökéletlen. Egy szó több jelentést is magába foglalhat; nincs minden fogalomra külön szavunk. A Bibliát gyakorlati célra kaptuk.”

Tehát, ami emberi, tökéletlen; ne keressünk tökéletes, pontos és tudományos ismereteket az Igében, amely nem a tökéletes elméleti felvilágosítás, találgatások és filozófiai rendszerezés céljára adatott. „A Bibliát gyakorlati célra kaptuk.” Ez azt jelenti, hogy csupán az üzenet isteni és ihletett, amely gyakorlati szinten alkalmazható a hit vagy élettapasztalat területein.

V.P.: Köszönjük az üzenetet. Azt hiszem, figyelmesebb olvasói leszünk a Szentírásnak. Egyetértünk azzal, hogy legfőként isteni üzenetere, gyakorlati rendeltetésére kellene összpontosítanunk. Szeretném, ha legközelebb folytathatnánk ezt a beszélgetést.

F.I.: Szívesen. Remélem, hogy az olvasók is befogadók lesznek. Viszont nem könnyű egyből elfogadni. Nekem sem volt könnyű, ezért szeretnék másoknak segíteni. Sőt, különleges áldást kívánok azoknak, akik elővigyázatosságból vagy lelkiismereti okok miatt nem sietnek elfogadni érveléseiket. ■

A lopás

BIANCA TIMȘA STOICESCU, gyermekíró

– A pénzem... Eltűnt a pénzem!

Annamária fülsiketítő kiáltása kővé dermedtette az osztálytársait.

– Az előbb adta ide anyukám, a táskámba tettem, és kimentem a mosdóba. Amikor visszatértem, és elő akartam venni... már nem volt sehol – toporzékkolt a kislány a többiek előtt. Tudtok valamit a pénzemről?

A fiúk és lányok csak a vállukat vonogatták.

– Dehát rajtunk kívül senki sem volt az osztályban, nem? – kérdezte. Járt itt valaki idegen, míg én kint voltam?

– Neeem – mondták a többiek egyszerre.

– Hát akkor..., ki a hibás? – kérdezte elcsukló hangon.

– Éppen akkor belépett a tanító néni. Mindenki sietett tudomására hozni a történeteket:

– Valaki ellopta Annamária pénzét.

– Eltűnt a pénzem.

– Meglopták Annamáriát!

A tanító néni csak az utolsó mondatot hallotta – Jóformán nem is értette, miről van szó. Odanézett, ahol a kislány ült.

– Na és, ki lopta el?

– Nem tudjuk.

Tétován végignézett az osztályon, majd tekintetét a lányra szegezte:

– Jaj, de ízetlen tréfát űztetek velem! Hát hogy lopták volna el Annamáriát, amikor itt van!

– Ezt tetszett érteni? – kiáltott fel Nárcisz. Nem őt lopták el, hanem a pénzét!

– A tanító néni szíve, amely már kezdett nyugodtabban dobogni, az új hírre megint hevesebben vert.

– Vicceltek, gyerekek?

– Nem, nem, nem! – válaszolt Annamari könnyes szemmel. Elvesztettem 100 lejt.

– 100 lej? De hiszen ez nem kis összeg. Honnan volt 100 lejed?

– Az előbb adta át nekem anyukám egyik barátnője részére, akinek két óra múlva át kell adnom. Most mitévő legyek?

– Nem, nem Annamária! Mitévők legyünk?!! Mert mindannyian benne vagyunk ebben a történetben. Még én is, bár nem voltam jelen. Gyerekek, menjetek a helyetekre. Van egy ötletem, hogyan oldhatnánk meg ezt a helyzetet: kimegyünk mindannyian az osztályból; sorjában, egyenként bejövünk, és odamegyünk Annamária táskájához. Mindenki ezt fogja tenni. Amikor mindenki sorjában bemegy és kimegy, bemegyünk együtt, és a pénz biztosan a táskájában lesz. Nem akarjuk feltétlenül megtudni, hogy ki volt a tettes: az a fontos, hogy megkerüljön a pénz. És mindannyian tanuljuk meg a következő dolgot: nem helyes hozzányúlni ahhoz, ami nem a tiéd. Ugye, megértettétek? Aki elvette a pénzt, az szépen visszatevő. Hiszitek, hogy így fog történni?

– Igen! – hangzott fel 2-3 bizakodó hang.

Egyesek a vállukat vonogatták, mások jobbra-balra néztek.

– Mindenki megértette, igaz?

– És ha nem fogja visszaadni? – kérdezte az egyik kislány?

– Javaslom, imádkozzunk, hogy Isten szóljon közülünk ahhoz, aki megtette! Nem értünk kell visszatennie a pénzt,

hanem azért, mert így helyes. Senki sem használhatja, ami nem az övé.

– Akkor hát imádkozzunk – helyeselte az osztályfelelős is.

– A következőképpen fogunk eljárni – döntötte el a tanító néni. Mindenki közülünk elmond egy rövid imát. Mindenki! És ne gyanakodjunk egymásra, ne találgassuk, hogy ki lehetett, hanem viszonyuljunk egymáshoz barátokként. Kezdjük el.

Félszeg hangok kezdtek el Istenhez beszélni. Az imaláncot a tanító néni fejezte be.

– Most pedig a lehető legnagyobb csendben kimegyünk.

A gyerekek felsorakozva álltak az ajtó előtt; a tanító néni ajtót nyitott a gyermekeknek, majd bezárta utánuk. Mindenki nagyon komoly volt, ott sorakoztak feszülten. Miután az utolsó tanuló is visszatért, a tanító néni beküldte Annamáriát:

– Bemész, és figyelmesen átkutatod a táskád minden zezzugát. Lapozz bele a könyvekbe, nyúlj bele minden zsebbe, nézd meg a tolltartódban, mert nem tudjuk, hogy hol rejtőzik a pénz. Gyérünk, csak bátran, biztos vagyok benne, hogy megkerül!

– Miután az ajtó Annamária mögött becsukódott, a gyerekek szoborra dermedve várták, hogy mi történik. Még a lélegzetüket is visszafojtották. Hallani lehetett a tanító néni hangját a többi osztályban, amint az új leckét magyarázzák. Autózaj szüremlett be az utcáról. Ha lettek volna szűnyogok, hallatszott volna a zúgásuk. Még a szállingózó hó-pelyhek földet érését is hallották volna. De most, bár tél volt, éppen nem hullt a hó. A dermedő csendet egyszer csak megtörte Annamária hangja:

– Megtaláltam!

A többiek megkönnyebbülten felélegettek. Már nem számított, hogy ki vette el a pénzt, az volt a fontos, hogy megkerült. A gyerekek még két évet töltöttek el együtt, de soha többé nem tűnt el pénz vagy valamilyen tárgy. Ami akkor történt, örök lecke volt mindannyiuk számára: ami nem az enyém, ahhoz nem nyúlok. ■

Jézusommal szemtől szembe...

TEODOR HUŤANU, lelkész,
a Hetednap Adventista Egyház Román Uniójának elnöke

Százötven évvel ezelőtt, 1860. október 1-jén, a Battle Creek-i Generál Konferencián megszavazták a maradék egyházának nevét: „Hetednap Adventista Egyház”. Közel 2500 hívő azonosította akkor megkülönböztetett hitvallását és prófétiikus jelentőségű küldetését, a szombat Úrával való létfontosságú összekapcsolódása és visszajövetelének siettetése felvállalásával. Ma ugyanazt a nevet viseljük, és majdnem 20 millió lelket számláló egyház vagyunk. A kérdés folyamatosan és szükségszerűen jelentkezik: ez a név számunkra most ugyanazt jelenti, mint amit akkor nekik jelentett? E világban való hosszabb tartózkodásunk után vajon sikerül-e megőriznünk eredeti színeinket, vagy az elszíntelenedés, fakulás veszélye fenyeget?

Önazonosságunkat saját magunk is egyszerűen tesztelhetjük: Milyen érzést kelt bennünk, amikor *adventistának* neveznek bennünket? Örömet vagy valódi szégyent érzünk? Ellen White megosztja velünk személyes állásfoglalását e tekintetben: „Egyetlen név – amivel magunkat nevezhetnénk – sem lenne alkalmasabb, mint az, amely megegyezik felfogásunkkal, amely kifejezi hitünket, és megkülönböztetett néppé tesz minket. (...) A *hetednap* magában foglalja hitünk valódi sajátosságát, és önmagában választ ad azoknak, akikben kérdések merülnek fel. Mint egy nyíl az Isten tegezéséből, úgy fog sebet ejteni az Isten törvényét megszegőkön, és Isten iránti megtéréshez, Jézus Krisztus iránti hithez vezeti őket.” (*Bizonyságtételek*, 1. kötet, 127. old.)

A „hetednap adventista” egy hivatalosan elismert név, melyet azonban személyek viselnek – én és te. Ezért természetesen arra gondolnom, és arra igyekezni, hogy én magam legyek megkülönböztetett, hogy nyíllá váljak az Úr

*Ma 150 évet számlálunk,
de a helyes időszámítás jóval meghaladja ezt a számot. „Hetednap adventista” az a kód, amely egyaránt összeköt minket a teremtés hetével, valamint „az új éggel és földdel”.*

kezében, és másokat is az üdvösség felé vezessek, mely Jézus Krisztusban testesült meg. Könnyen elsajátíthatjuk azt a téves és népszerű mentalitást, mely szerint „az egyháznak” tevékenynek kell lennie, „az egyháznak” meg kell térnie, „az egyháznak” fel kell ébrednie, miközben az egyház én és te vagyunk. Odaszentelődés és személyes hozzájárulás nélkül az egyház bármelyik terve, bármilyen zseniális, csödre ítéltetett.

Most, amikor elérkeztünk nevünk fennállásának 150. évéhez, keltsük életre egykori önazonosságát, megemlékezve arról, hogy Isten egvedi küldetéssel hozta létre népét az utolsó időben. „A hetednap adventista név feddést jelent a protestáns világnak. Határvonalat képez Isten imádói és azok között, akik a fenevadat imádják, és felveszik bélyegét. A nagy konfliktus Isten parancsolatai és a fenevad követelései között húzódik, hiszen a szentek mind a tíz parancsolatot megtartják, ezért a sárkány háborút indít ellenük. Hogyha ők lennebb engedik a mércét, és lemondanak hitük-

ről, a sárkány lenyugszik; de haragját zúdítja rájuk, ha elég bátrak felemelni zászlójukat a protestáns világ ellenében, amely meghódol a pápai intézmény előtt.” (U.o.)

Ma 150 évet számlálunk, de a helyes időszámítás jóval meghaladja ezt a számot. „Hetednap adventista” az a kód, amely egyaránt összeköt minket a teremtés hetével, valamint „az új éggel és földdel”. Ádám és Ábel, Matuzsálem és Noé, Ábrahám, Ésaías, Péter és János szintén várakozók voltak, vagyis adventisták. Az angyalok ugyancsak adventisták (Csel 1:10-11; 1Pt 1:12)! A

„Miatyánk” egy adventista imádság. A Biblia teljes egészében adventista, hiszen az emberiség várakozását a „boldog reménység”-re összpontosítja.

Egy olyan világban, amely arra törekszik, hogy halálos rettegésben tartson, rendíthetetlenül adventista maradjon? A Biblia, és legfőként a Jelenések könyve folyton arról biztosít minket, hogy a maradék mindvégig állhatatos marad (Jel 12:17; 14:12). „Itt van a szentek békességes türeése”, itt, ahol én vagyok, ahol te vagy. Az Úr Lelke által megőriztük „a szenteknek öröktől fogva adott hitet”: változatlanul, fakíthatatlanul. Ez nem más, mint a „Jézus hite”. Mivel hamarosan, nagyon hamar találkozni fogok „Jézusommal szemtől szembe”, fel kell tennem a kérdést: „Mit mondok Neki majd, amikor meglátom?” Bármelyik valódi adventista azt fogja válaszolni, amit most is vall: „Nagy a Te szereteted!” Igen kedvező időben élünk ahhoz, hogy adventisták legyünk, mert „vajmi kevés idő, és Aki eljövendő, eljön, és nem késik!” ■

A Reménység

megváltoztatja az életedet!

**Egy irányvesztett és elidegenedett világban
bemutatjuk számodra a menny szeretetéről szóló üzenetet.**

Időszerű témákkal, meleghangú, derűlátó műsorokkal és az emberek iránti szeretetünkkel támogatjuk mindazokat, akiknek szükségük van reménységre, de azokat is, akik már megtalálták és másokkal is megosztanák azt. A **Reménység TV** és a **Reménység Hangja Rádió** napról napra mindenkinek bemutatja, mit jelent szenvedéllyel szeretni az életet és Istent. Műsoraink által a nézők és hallgatók befogadnak otthonukba, ott is, ahová még egyetlen misszionárius sem jutott el. Üzenetünk megérinti a szíveket, megváltoztatja az életeteket.

1 év = 525 600 perc

az Adventista Médiaközpont 1 perces működése = 10 lej

Állj te is mellénk! Légy a Reménység misszionáriusa!

AZ ADVENTISTA MÉDIAKÖZPONT TÁMOGATÓINAK EGYESÜLETE

Cím: Str. Erou Iancu Nicolae nr. 38–38A, loc. Voluntari, jud. Ilfov, cod: 077190
Egyedi regisztrációs kód: 9853800

Bankszámlaszámok

Euróban: RO 33 BRDE 445 SV 80558964450, BRD Jolie Ville Kirendeltség
Dollárban: RO 02 BRDE 445 SV 80558614450, BRD Jolie Ville Kirendeltség
Lejben: RO 06 BRDE 445 SV 80558534450, BRD, Jolie Ville Kirendeltség
SWIFT CODE: BRDEROBU Banca Română de Dezvoltare
Cím: Str. Erou Iancu Nicolae nr. 103 Bis, Voluntari, Romania

